

AUSTRALSKE

Listy

IN AUSTRALIA POSTAGE PAID
IN AUSTRALIA POSTAGE PAID

AUSTRALSKE LISTY

ČÍSLO 41 LEDEN 1995

Print Post Approved
PP 242296 / 00084

\$2.60

L. & G. Pergl

Česká Optická Firma

57 Pelham Street
CARLTON VIC. 3053
Tel: (03) 663 6242

All International Office Machines

Prodej a opravy nových a starších
"typewriters, photocopiers & faxes"
dílňa a obchod: **390 BOTANY ROAD**
ALEXANDRIA,
N.S.W. 2015

Tel: **319 0648** nebo **214 7402**
Václav Novák: 30 6781

CAR RENTAL V & H AUTOS

Usnadní váš pobyt v Evropě
Plně pojištěné a servisované vozy
\$ 20 na den

Možnost odvozu z letiště Ruzyně a Vídeň
Podrobné informace Tel/Fax: (02) 673 2273
A.H. Tel/Fax (02) 625 2577

ODBORNÝ ZUBNÍ LÉKAŘ

Dr Jan ROSA
nabízí své služby.

v "MEDICAL & FITNESS CENTRE"
roh Acacia a Florinbunda Ave
Glenmore Park NSW 2745

Objednávky denně
na čísle: **(047) 332 956**

Hledáte příbuzné a známé?
Nabízíte služby a servis?
Máte zájem o seznámení?
Využijte

AUSTRALSKÉ LISTY !!!

CONTACT

P.R.I.N.T.I.N.G.
A.C.N. 002 887 238

NAVRHNEME
GRAFICKY UPRAVÍME
KVALITNĚ VYTISKNEME
BAREVNĚ I ČERNOBÍLE
KATALOGY
OBCHODNÍ DOPISY
REKLAMNÍ NABÍDKY
SVATEBNÍ OZNÁMENÍ
VIZITKY
a další

Unit 4, 175 Gibbes Street
CHATSWOOD, N.S.W. 2067, AUSTRALIA
Tel. (02) 417 8555 Fax. (02) 417 5510

APPLIED COMPUTER SYSTEMS (Australia)

dodáváme celé systémy 'software' i 'hardware' pro
MANUFACTURING, ENGINEERING
DESIGN, CAD/CAM
DESKTOP PUBLISHING
JOB COSTING, ACCOUNTING
MULTIMEDIA, DESKTOP VIDEO
České, EASTERN & WORLD FONTS
BUREAU SERVICE & TRAINING

7 Boonah Street
WENTWORTHVILLE
NSW 2145

Tel: 02 636 1873
Fax: 02 631 2024
Mobile: 018 288 477

SONY's

Bon Voyage

Shop 6 Royal Arcade
175 Oxford Street
Bondi Junction 2022 NSW

Tel 02 387 1333
Fax 02 389 8028

Připravujeme speciální zájezdy do
lázní v České i Slovenské republice.
Zařizujeme letenky, zájezdy
zajímavé výlety vlakem.
Zajistíme pojištění, cestovní šeky,
poskytujeme veškerý servis,
vše za vynikající ceny.
volejte Barboru - 387 1333

NÁROD

Hana Honsová

Ten první úsměv z retů matky,
to první jaro, plné květů,
dům rodný s okny lásky, něhy
vše, co nás zhnětló, vytvořilo,
co našich předků srdce snilo
náš osud je - i požehnání -
To je náš národ - jsme jeho přání.

Strom, který otec sázel s péčí,
myšlenky psané českou řečí,
brázky co kraje lesů zdobí,
v hřbitovech tichých spící hroby -
v západu stíny starých hradů
kreslící krajem slávu - zradu -
náš osud je - i požehnání -
To je náš národ - jsme jeho přání...

Cesty, jež mohou vyprávěti
co po nich běhávalo děti,
i školní dveře - lavice -
ve městě každá ulice,
kostelní svíce na oltáři
jež znaly úsměv, slzy v tváři
náš osud je - i požehnání -
To je náš národ - jsme jeho přání....

Budeme marně hledat v světě
domov jenž v české lince kvete,
kde Praha zvoní stovčatá
a cesty deštěm plné bláta
točí se kolem vísek v stráni -
Kde Blaník svatě vojsko chrání
náš osud je - i požehnání -
To je náš národ - jsme jeho přání....

I kdyby řeči sto jsme znali
a národ náš byl pouze malý,
přes světa nádhery a zlata
jen domů vede cesta svatá...
Nám v české řeči domov zraje,
v hudbě a v písničkách toho kraje
jenž je náš osud - požehnání -
To je náš národ - jsme jeho přání....

Samet pro vrahy

Karel Wendt

Karel Čapek obohatil svět zbrusu novým slovem robot. Nepřekvapilo by mě, kdyby teď od nás vzešel k všeobecnému mezinárodnímu použití výraz další. Mám na mysli slovo "samet", jak ho bylo použito ve spojení s naší listopadovou revolucí. Žijeme totiž v sametové době. Aby někdo nepropadl iluzím - ve všech koncích světa se i v této době vraždí radostně a bezuzdně a na chudý lid musí být dál přísnost. V tom zůstává vše při starém. Vynálezem doby je samet pro grázly a pro vrahy politického ražení.

Norimberské soudy jasně označily a tvrdě potrestaly lidi, zodpovědné za zločiny fašismu. Zločiny komunismu, předčící rozsahem dokonce i ty fašistické, nebyly žádným mezinárodním tribunálem ani vytyčeny, ani postiženy. Možná, že právě v tom je zásadní chyba. Tváří v tvář tak strašným zločinům totiž potom samet může vypadat nejen jako velkomyslnost odpuštění, ale dokonce i jako sankce toho, co bylo spácháno.

Václav Klaus řekl před časem v Rudém právu, že to u nás všechno zavinil systém a množství lidí se chová, jako by tomu věřili. Co bychom si tedy také drobet nezamordovali? Trhat mouchám křídla a nožičky už dávno ztratilo svůj půvab.

Slovo "samet" je ve spojení s revolucí český vynález. Jeho praktické použití je však už teď perverzně celosvětové a hraničící s absurdností. Doma se nám nelíbí, že darebáci a přísluhovači vrahů ušli trestu. Ve světě širém se jim často dostává poct, někdy těch nejvyšších.

Generál KGB Kalugin vyprávěl nedávno v televizi, jak vesele se za starých dobrých časů "likvidovalo". Vysvětlil, jakým způsobem oddělali "parapletem" Markova a přiznal bez ostychu, téměř hrdě, že KGB bylo vlastně zodpovědné za velkou většinu teroristických akcí všech odrůd, protože ty, svatou věcí zapálené teroristy, vycvičilo a vyzbrojilo. Ani stín lítosti, ani ten nejmenší náznak uznání osobní zodpovědnosti. Už neplánuje vraždy. Stal se z něho uctivaný demokratický občan.

Austrálii nedávno navštívil třetí nejvyšší pohlavár čínské partajní hierarchie, asijský Beria Qiao Shi. Jako někdejší hlava tajné policie je mimo jiných zvěstev zodpovědný také za masakry v Tibetu. Australským hostitelům (vládním i opozičním), jimž z ústí jeho zaživacího traktu čouhaly jen "kramfleky", to nijak nebránilo v nadšeném uvítání milého hosta.

Samet, kam oko dohlédne. V Jižní Africe došlo po desetiletích vzájemného

Stručný přehled rubrik

Samet pro vrahy	01
Sametová restaurace	02
Parlament schválil odškodnění	03
Do kroku pokroku	04
Perly a perličky	05
Prognóza pro 21. století	06
Sex Wars	07
Svatý Václav	08 - 09
Kultura	10
Výzva výtvarníkům	11
Cesta Egyptem	12
Dávno, dávno již tomu...	13
Vycházka s básníkem	14
O třech zlých vlčácích	15 - 16

Šťastný Nový rok 1995,
všechno dobré, zdraví,
štěstí, spokojenost
přeje všem čtenářům
redakce
Australských listů

vraždění k převratu, ale jako u nás, i tam to zřejmě zavinil bez nejmenšího lidského přičinění systém, věhlasný pod jménem "apartheid". Z Haiti se pod ochranou amerických osvoboditelů odstěhovali "kufrej zlatá" mordýři Céras, který byl až do té chvíle celým světem za mordýře uznáván. Politický vůdce irské teroristické organizace (IRA) Adams je všude přijímán na nejvyšších místech s otevřenou náručí, neboť svatosvatě slibil, že tentokrát už vážně a doopravdy, at se na místě propadne, vraždit přestane. Z Miloševiče, který měl být podle Američanů souzen pro válečné zločiny, je náhle státník, protože ho časem poučily sankce. A konečně a závratně - sametovou korunu si vysloužil náčelník hrdlořezů Jásir Arafat, který se stal přes noc nejen miláčkem národů, ale také nositelem NOBELOVY CENY MÍRU.

Dneska Adams, Miloševič, Arafat... zítra Karadžić, Kádafi, Asad a další vrazi. Jedinou podmínkou pro vstup do klubu je, že vraždili ve svaté věci. Nikomu nevadí, že každá věc je pro zaslepené stoupence svatá.

Pochopte morálku sametové doby: čím více člověk vraždil, tím více je ctěn, když jednoho dne ve vlastním zájmu vraždit přestane.

UPOZORNĚNÍ PRO RODIČE

Board of Studie NSW
Saturday School of Community
Centres
Strathfield Centre
Strathfield Girls High School
Albert Road
Strathfield NSW

upozorňuje rodiče, kteří si přejí, aby jejich děti studovaly češtinu, že jsou otevřeny třídy pro studenty 7. až 12. ročníků. Studenti mohou z češtiny maturovat (2Unit Czech) Vyučování je bezplatné.

Zápis na rok 1995 se koná v sobotu od 9,00 do 11,00

Bližší informace :

S. Brančíková - 385 4451

Rita Kellerová - 344 9664 (večer)

SAMETOVÁ RESTAURACE

Adam Michnik zdaleka nejen o současné situaci v Polsku.

Už rok v Polsku vládne koalice postkomunistických stran. Podobná koalice je u moci v Litvě, nedávno zvítězila postkomunistická formace ve volbách v Maďarsku. Nikde se nevrátil komunistický režim. V čem je tedy smysl těchto návratů ?

V Polsku i ostatních zemích postsovětské oblasti došlo před pěti lety k antikomunistické revoluci. Byl svržen totalitní systém ve sféře politiky, hospodářství, mezinárodních vztahů. Naštěstí to proběhlo bez barikád a šibenic. Byla to podle výstižné charakteristiky Václava Havela "sametová revoluce."

Logika revoluce

Ale každá revoluce, tedy i sametová má svoji logiku. Vyvolává očekávání a naděje, které nikdy nedokáže naplnit. Proto musí radikalizovat svůj jazyk, požírat vlastní děti, odstranit ze svých řad lidi kompromisu, vyhlašovat další "zrychlení", lustrace, čistky. Revoluce není nikdy dokončena. Proto vyvolává frustrace a zatrpklost. Někdo přece musí být zodpovědný za to, že z nebe nespadla mana. Revoluce hledá viníky. Nejprve mezi představiteli dřívějšího režimu, potom mezi jejich obhájci, nakonec je nachází mezi vlastními předáky.

Umírnění a vztekouni

Revoluční tábor má vždy své "umírněné" a své "vzteklouny". První chtějí hájit svobodu ve jménu ústavních vlád a právního státu, druhí soudí, že obranou svobody je likvidace nepřátel svobody, tj. lidí starého režimu. Jen tak lze prokázat, že nám jde o dobro ukřivděných a ponížených, kteří byli tvůrci revoluce. Vždyt osvobození od diktatury přineslo svobodu a radost nespočetným. Většina žijící v bídě a zoufalství nevychutnala plody vítězství. Podle této většiny "umírnění" revoluci zradili, takže většina se musí osvobodit podruhé. Proto je třeba "zrychlení" a "dokončení" revoluce. Aby to bylo možné, je třeba přestat si hrát na

právní stát, proti lidem starého režimu je třeba použít revoluční spravedlnost, když jiná možná není.

Role silného muže

Bourbon byl za Velké francouzské revoluce formálně souzen pro společování s nepřitelem, ale v jádru věci byl souzen za to, že byl král. Poprava Ludvika XVI. byla rozsudkem nad monarchií, tímto "věčným zločinem" podle Saint-Justinovy definice. Ve jménu této logiky ústava prohrála s revolucí. Před tím byla cílem ústavou zajištěná svoboda občanů. Nyní se cílem stala spravedlnost a blaho lidu. Takto definovaný cíl revoluce jasně rozdělí tábor revoluce : "umírnění" a "vzteklouni" se začínají vzájemně vnímat jako nepřátelé. Konflikt rozděluje a hubí revoluci. Je ještě něco, co by ji mohlo zachránit ? Ano - muž prozřetelnosti, který zlikviduje jedny i druhé a sáhne po zbrani a jazyku diktátu. Jdou však nasy za vůdcem ? Nebo dají přednost restauraci ? Táž gilotina usekla hlavu Bourbonovi, Dantonovi a nakonec i Robespierovi. Revoluce může zrodit teror. Může se mu však také vyhnout.

Rozčarování z restaurace

Polská sametová revoluce zrodila sametovou restauraci. Restaurace není nikdy návrat starého režimu a starých poměrů. Restaurace je reakcí na revoluci, návratem dřívějších lidí, symbolů, tradic a mravů. Motorem revoluce je slib "velké změny", restaurace slibuje, že se vrátí "staré, dobré časy". Ale restaurace podobně jako revoluce musí přinést rozčarování. Zpočátku je radost. Lidé starého režimu, které revoluce pokouřila, mají pocit úlevy a zadostiučinění. Revoluční samozvanci odevzdali moc. Věrný lid s radostí vítá legitimního monarchu a jeho okolí. Royalisté se předhánějí v pravověrných prohlášeních. Představitelé krajního křídla - ultra se chystají obsadit úřady. Nicméně poměrně brzy lze vidět, že mezi senátory oslavující dvůr Stuartovců nebo Bourbonů je hodně takových, kteří hlasovali pro popravu Karla I. nebo Ludvika XVI. Proto ultra žádají čistky, vrácení majetku, potrestání a ponížení lidí revoluce.

Nesplněné sliby

Legitimní monarcha při návratu z vyhnanství řekne historická slova :

"Pánové, nic se nezměnilo, je jen o jednoho Francouze víc. A král sám nebyl zpočátku stoupencem vyřizování účtů, řekl: "Pánové, ukládám vám, abyste objevili co nejméně viníků".

To však všechny neuspokojovalo. Ultra žádali potrestání revolučních zločinců. Restaurace měla stále méně stoupenců, neboť stejně jako revoluce nespĺnila to, co slibovala - klid a řád starých poměrů se nevrátil.

Značné části voličů Svazu demokratické levice (SDL) a Polské lidové strany přinesl rok vlády koalice uklidnění. Zmizel strach před šilenstvím debolševizace a lustrace, před pohrdáním a diskriminací ze strany lidí, kteří nazývali Polskou sjednocenou dělnickou stranu (PSDS) "placenými zrádci a pochopy Moskvy". Členství v PSDS přestalo být něčím, zač je třeba se stydět.

Staré časy se nevrátily

Strach ze změn, který byl příčinou volebního úspěchu SDL a PLS, přinesl plody v podobě zpomalení privatizace a reformy samosprávy, novou centralizaci a monopolizaci, zvětšení ochranných cel, růst půjček slabým zemědělským hospodářstvím. Rozhodnutí parlamentní většiny v otázce interrupci bylo citelnou ranou prestiži katolické církve. Ale pro většinu voličů SDL a PLS byl poslední rok zklamáním. Nevratily se "staré, dobré časy" státu sociálního zabezpečení, hospodářství bez nezaměstnanosti, laciných podnikových dovolených, bezplatného školství a zdravotnictví. Nevrátila se doba zvláštního rovnostářství, kdy se za bídnou práci dostával bídný plat a kdy i sama představa osobního bohatství byla pranýřována jako škodlivý pozůstatek kapitalismu. Restaurace, podobně jako revoluce má své umírněné křídlo i své "vzteklouny". Umírnění chtějí změnit logiku demokratického státu a tržního hospodářství tak, aby to byli oni, kdo z toho budou mít prospěch. Nechtějí však popravčí čety a masové čistky, cenzuru a zavřené hranice. Ultra naproti tomu touží po odvetě a odklonu od reformy. Chtějí využít antiklerikálních nálad a ponížít církev.

Mrtvá hladina

Nic z těchto zjištění však

neopravňuje k tézi o rekomunikaci a návratu Polské lidové republiky. Znakem restaurace je jalovost. Neplodnost vlád, neexistence nápadů, nedostatek odvahy, intelektuální zkosnatělost, cynismus a prospěchářství. Revoluce v sobě měla velikost, naději i hrůzu. Byla dobou osvobození, rizika, velkých tužeb a nízkých vášní. Restaurace, to je hladina mrtvého rybníka, tržiště malých intrik, nechutný úplatkář. Dnes je možno revoluci Solidarity nemít rád a lze ji snadno kritizovat. Spolu s touto revolucí skončila doba Solidarity a Walesy. Velký mýtus se změnil v karikaturu. Hnutí za svobodu zdegenerovalo v hlučnou aroganci a nenažranost. Hned po svém vítězství ztratilo elementární instinkt sebezáchovy. Proto postsolidární strany prohrály parlamentní volby. To bychom chtěli zdůraznit: ani tak nevyhrály postkomunistické strany, jako prohrály postsolidární strany. Díky tomu dosáhla strana, která dostala 20% hlasů, zdrcujícího vítězství.

Šedá a rudá

Nyní by tvářil v tvář plíživé, byt sametové restauraci měly poražené strany antikomunistické opozice provést kritické bilancování. Nic však nenasevďeju tomu, že by takový proces probíhal. Až na pár výjimek slyšíme jen opotřebovaná hesla a formule, písničku, kterou už nikdo nechce poslouchat. Nemám rád epochu restaurace. Nemiluji její etiku ani estetiku, její měkkost ani sprostactví. Ale tuto sametovou restauraci nelze jednoduše zavrhnout, je třeba si na ni zvyknout, ochočit si ji. Je třeba se s ní dohodnout jako s protivníkem a partnerem. Je třeba ji naplnit hodnotami sametové revoluce. I když je totiž špatná, je logika restaurace přece jen lepší než logika jakobinsko-bolševických čistek, msty a gilotiny. Důsledná restaurace je šedá nudou, důsledná revoluce je rudá krví. I restaurace bývá krvavé. Jejich podoba ale závisí i na strategii oponentů. Jestliže stoupenci revoluce sahaají po násilí a hlásají odvetu, restaurace používají stejné zbraně. Pak vítězí ultra ruských postkomunistů. Proto je třeba dívat se restauraci pozorně na ruce a neotáčet se k ní zády. Brazauska, Horn, Pawlak jsou přece jen lepší než antikomunisté s bolševickou tváří.

(zkrácený překlad z Gazety Wyborczy - Lidové noviny)

Parlament schválil odškodnění obětí nacistické perzekuce

Od prvního prosince až do konce dubna budou moci někteří občané uplatňovat nárok na poskytnutí jednorázové finanční částky za nacistickou perzekuci. Potřebný zákon zajišťující toto humanitární gesto z prostředků ČR schválil většinou 162 poslanců Parlament.

Podle zákona se nárok na odškodnění týká vdov a sirotek. Ze zákona vyplývá, že na poskytnutí jednorázové peněžní částky ve výši 2.300 Kč za každý i započatý měsíc věznění nebo internace mají nárok:

- postižení občané, kterým nebylo poskytnuto odškodnění za jejich poškození jiným státem.

- vdovy a vdovci po postižených občanech, jejichž manželství s postiženým občanem existovalo v době jeho postižení. Vdovy a vdovci po postižených občanech popravených nebo zemřelých ve vyšetřovací vazbě, věznicích, koncentračních a internačních táborech nebo po občanech násilně usmrčených při zatýkání mají nárok na jednorázovou částku 100 000 Kč.

Částku 100 000 získávají sirotci po takto zemřelých a popravených a to v případě, že v době úmrtí jednoho nebo obou rodičů nedosáhli 18 let. Částka určená sirotkům bude v případě více dětí rozdělena stejným dílem. Částky osvobozené od veškerých poplatků bude vyplácet na základě uplatněného nároku Česká správa sociálního zabezpečení. Vláda počítá na humanitární gesto zhruba s miliardou korun.

Sněmovna neschválila návrh doprovodného usnesení, který předložila KSČM, v němž měla být vláda vyzvána, aby v jednáních se SRN usilovala o odškodnění českých obětí nacismu do konce příštího roku.

(Czech newsletter
- Velvyslanectví v Canbeře)

Do kroku pokroku...

Jaroslav Kovářiček

Stalo se už takovým skoro nešťastným zvykem zamýšlet se vždy počátkem roku nad budoucností. Jako by ta budoucnost byla zajištěným příslibem! Toť se ví, ta budoucnost bude, ale třeba my tu nebudem, a tak co je nám do ní. Jenže my si myslíme, že tu budeme, a čím jsme starší o to pošetileji v to věříme. A tak mudrujeme nad budoucností a trápíme svého ducha, marnost směřujeme za marnost zase jinou. Jednou z velkých bláhovostí západního stylu myšlení jest víra v pokrok. A vskutku pokrok existuje, ne však vždy, a stejně pro každého. Tak třeba politici nemohou nám budoucnost líčit jinak než jako čas úžasného pokroku, a vskutku ten pokrok zjeví se v jejich jástvi a jejich kapse, pokud se jim ovšem podaří vyhrát ve volbách.

O pokroku mluví leckdo, každý z nich však jen proto, že doufá v polepšení si. Slovník nám přece definuje pokrok jako "vývoj k lepšímu". Krok pokroku ten vývoj spěje kamsi, a slovník nám prozrazuje, že vývoj jest "postupná řada zdokonalujících se zíně". Tak takovéhle jazykové šálby ušili si lidi na sebe, aby zcela bezdůvodně mohli propadnout marnivé představě, že čas sám o sobě zdokonaluje stav světa. Ve svém mládí i já jsem propadl tornuto opticko-časovému klamu. Dětství bylo jednou znamenitou odou na víru v pokrok, jak jen budu starší bude mi dovoleno dělat toto či ono, budu si rozhodovat o tom či onom, život bude tedy spokojenější i radostnější, pokrok se vskutku projeví. Jenže jednoho dne objeví každý z nás, a to i bez Einsteina, časovou relativitu, tedy poznání, že se věci mohou jevit jinak než se jevíly právě před chvílí. Náhlým osvícením vyvedení z onyly zjišťujeme, že ten pokrok byl toliko klamem, stav světa se vůbec nezlepšuje, ba právě naopak. Chvilerní sice nevíme zdali toto překvapivé poznání jest výsledkem s věkem rostoucí moudrosti či pouhého stařeckého blábnutí. Tak či onak nastávají pro nás "staré zlaté časy". A vskutku, sledujeme-li soudobého světa běh vidíme přesvědčivě, že svět žene se do záhuby stále kvapněji, morálka upadá, zločin-

nost roste, lidé jsou čím dál tím zlotřilejší atd. Kam jen tohle všechno povede? A tak už ani nezávidíme těm mladým jejich věk a života čas, neboť není světa už tak krásného jaký býval za mládí našeho. Avšak připomeňme si! Nemluvil takto už můj děda? Nebyl jeho svět lepší než ten můj? Kdo ví, možná že byl. Kdo se jen vyzná v podstatě stálosti či prehavosti času a hodnot? Jaká jest pravda, je-li v tomto směru vůbec jaká?

Jednou z pravd tohoto velmi složitého stavu skutečnosti je zjištění, že mnohé se zlepšuje jen proto aby posléze zhoršeno býti mohlo a jiné se zhoršuje aby nám naději vytvářelo v možnost zlepšení se. Kde jest jaké absolutno? Moderní svět je dobou nepochybného technologického pokroku, zlepšuje se však tím sama kvalita individuálního lidského života? Jakého druhu jest jest zlepšení pušky na kulomet? Pomocí moderních letadel můžeme dnes dosáhnout během jediného dne jakéhokoliv cíle na světě, ale mnoho lidí blouzná svým životem bez cíle. Ve snaze vše neustále zlepšovat často se jen věci mění, na zhodnocení těch změn už jakoby nebylo sil či času. A jelikož něco není nikdy za nic, každá hrstka pokroku také něco stojí. A kdo má odvahu se ještě ptát zdali to vskutku stálo za to?

Dobře to vyjadřuje ten starý vtip o Stalinovi, který se po smrti bez prodlení a váhání dostal rovnou do pekla. Uložen jest, jak se sluší, v ruské části a sousedem je mu ve vedlejší kotli sám báťuška car. V pekle času dost i vedou spolu řeči. Říká car: "Slyšel jsem mnohé o tobě, Josefe Visarionoviči, lump že jsi veliký, slyšel jsem, hořoučku Rus naši rodnou na hlavu jsi postavil, pověz mi tedy, jak je dnes na Rusi matičce? Mužici pracují pilně či leniví jsou?" Odpoví Stalin: "Lini jsou jak byli, ta svoloť!" "Nu a co, pijí vodku stále a bez ustání?" Stalin zas jen souhlasně přikývne, a tak car dále se ptá: "A jaká je vodka na Rusi, padesát procent silná jak za mně bývalo?" "I ne" ohradí se Stalin, "dnes za socialismu vodku máme lepší, šedesátiprocentní!" Smutně pokrčí car rameny, povzdychne si a zpřimá se zeptá: "Báťuško Staline, zcela upřímně pověz mi, stálo vám to zato kvůli těm deseti procentům dělat tak krvavou revoluci?"

Sledují-li moderní pokrok často si vzpomenu na báťušku cara, mnohé

věci v našem světě se vskutku zlepšují, za jakou ale cenu? Myslíme ještě vůbec na budoucnost? Jednou z hlavních obětí pokroku je stálost hodnot. Dobro i zlo mají již jen relativní důležitost, to podle potřeb naší pokrokové doby. Podmanivá věčnost krásy padla za obět soudobé potřebě módy. Konzumní společnost si žádá aby to, co bylo krásné včera bylo dnes již ošklivé a nehodící se, třeba je nanovo nakupovat. Diktátu módy podléhá už bezmála vše - nejen oblečení, jídlo či pití, ale i barva aut, poslechová hudba, rituály rození i pohřbívání, ba i jazyk.

Moderní svět jest hlodán zběsilostí změn. Po pokroku se už snad ani nikdo neptá. Hlavní mírou pokroku jest beztak toliko otázka "Kolik to komu vynese?" Jenže bez ohledu na klamnost moderního lidského pachtění svět si žije svým neodbytným časem. Věci světa se vyvíjejí i zavíjejí, umírají i obnovují se, cosi se mění k lepšímu, cos jiného k horšímu. Dnes nesvitíme loučemi ani petrolejkou, tu snad jakýs pokrok, začteme-li se ale do starých textů sledujeme, že lidská podstata zůstává stejná. Dnes jak v dobách biblických lze najít lidi ničemných i šlechtetných. Stejná zůstává láska i nenávisť. Blbost lidská možná roste, avšak zlepšuje se?

Tak jako každý i já si neodbytně stárnu a přestává mně chuť honit se s pokrokem o závod. Zastavím se proto na pěkné vyhlídce a spolu s českým klasikem řeknu si: "Kdo chvíli stal, již stojí opodál". Ano, čím opodáleji stojím od těch štvanců módy i pokroku, tím je mi lépe a radostněji. Půvabnou útěchou stáří jest pokrok bez kvapných kroků. S přibývajícím věkem jen ten čas kvapí rychleji. Už abych začal přemýšlet o čem psát u příležitosti Nového roku 1996. Vše nejlepší vám přeji do roku nového, hlavně však pokroku mírného.

HLEDÁME

pana Bohdana Lišku

narozeného v roce 1946,
do Austrálie odešel v roce 1978

Jakékoliv informace na adresu:

Vlasta Lišková

Budovatelů 265/ 2929

434 01 MOST

Czech Republic

Z tajů krás české řeči

Ty Hrdlořezy, ten Bruntál, ten Kroměříž, to Brno, ten Cheb, ta Chrudim, ten Žatec, ten Zlín, ta Břeclav, to Mšeno, ta Olomouc, ten Hodonín, to Milevsko. Naše jemně naladěné české - a tedy slovanské - ucho ten rod názvů měst a vesnic bystře zaznamenává, protože stará Kolín nebo velký Praha by mu do noty nezahrálo. Posílá ty zprávy pak dál do mozku a ten je tradičně třisexový.

Ale i to české ucho se dovede utnout nebo zapochybuje, má-li před sebou - co? Čtvrtý pád by to už prozradil a proto setrvejme u pádu prvního. Sušice, Loděnice, Úpice, Vlašim, Putim, Sýkořice - zde někdy zapochybujeme. Na Křivoklátsku jsem na vlastní uši slyšel jak někdo byl v Sýkořicích a jiný zase v Sýkořici. Švejkem proslavenou Putim znají Češi jako femininum ale Slováci už ne a hádají. Ale často hádají i Češi sami. Ta Sušice nebo ty Sušice? Ta Loděnice nebo ty Loděnice - uvážíme-li že máme ty Lovosice.

A protože naše české ucho s námi docestovalo i k protinozcům, trápí nás rod takových míst jako Melbourne, Cairns, Ganooganoo nebo Bondi. Vsadím se, že polovina českých obyvatel oné sydneyjské přímořské plážové čtvrti vám bude tvrdit, že Bondi je špinavá, druhá zase, že Bondi je čisté, jen melbournští turisté Bondi někdy mají za nevzhledný.

My Sydneyčané jsme na pochybách zda letíme do Melbourne či do Melbournu, ale většinou vítězí ten "Melbourne".

Sydneyjský Žižkov, Woolloomooloo, obsahuje tolik "o", že české ucho nepřipustí nic kromě rodu středního, právě tak jako melbournská Yarra je ženská, zatímco mužství Perthu a Darwinu je mimo pochyby. Adelaide českému uchu ani v době unisexu nemůže znít neutrálně, ale o Brisbane bych se přel nerad. Čeští důsledníci někdy "Brisbane" vyslovují foneticky v rýmu s "potkane", a pak to Brisbane je rodu středního. Ale slyšel jsem i rozlezlou Brisbane, a že Brisbane je výstavný.

Canberra, Coomoo, Wodongoo, Bonnegillu a Parramattu český bubínek zařa-

di mezi dámy bez nejmenších pochyb. Horší je to opět s Kimberley a Alice Springs. Townsville, ač logicky rodu ženského, zařadí naše ucho tak, že jedeme do Townsvillu, tak jako do Ballaratu, Hobartu či Wollongongu.

Leč ouvej, ouvej! Do toho Sydney mě už nikdo nedostane, ba ani to toho Sydneyje. Je to tedy s tou Sydney i s tou Sydneyj problematičtější a to ještě nebyla řeč o sydneyjské Mardi Gras, nebo o sydneyjském Mardi Gras?

Tohoto všeho jsou nejmně ušní bubinky Neslovanů ušetřeny. Ty kluku podskalská, řekl by můj děda, to nevíš že Podol je spojená s Vyšehradem tunelem už sto let? Namítnete, že se jedná o Podolí? Nemylte se. Podskaláci znávali jen Podol. Tu Podol. Ale chodili do Podola, naprosto nelogicky. A to Podskali byla i ta Podskal, stará Podskal.

Nakonec jen šeptem, Nepražákům: Skloňuje se Chuchle podle techtle mechtle?

B.Š.

PERLY A PERLIČKY

Během své krátké návštěvy v Austrálii sřel advokát Poldiny huti Milan Hulík dobrou vůli a vtipem. Líbilo se mu zde a dokonce se v Sydney ještě při návratu z Nového Zélandu do Prahy opět na dva dny zastavil. Ač mu výbor Sokola nedovolil veřejně hovořit, přece jen mu Sokolové při vánočním pásmu Jany Reichové Národní dům ukázali. Ještě jednou bych rád upozornil na film "Czech mate", natočený v Praze už před několika lety stanicí BBC. Milan Hulík je tam hlavním mluvčím a kdovi - možná, že jeho závěry ve filmu vyslovené o inscenaci pražského Listopadu 1989 přímo z hlavního stanu KGB v Moskvě budou jednou plně potvrzeny. Film je to otřesný, ale stojí za shlédnutí.

I letos nám sydneyjským prosinec přinesl provedení Rybovy mše - dokonce dvakrát a za působení neúnavné zpěvačky Jarmily Carrolové. Že "Rybova mše" patří do české vánoční nálady by se našinci zdálo samozřejmě, avšak dávný

spor tohoto geniálního regenschoriho s církevními hodnostáři před nějakými dvěma sty lety ještě dnes zabraňuje snadnému přístupu jeho hudby do českých kostelů. Až zase zavítáte domů, nelitujte navštívit Rybovo působíště - Rožmitál pod Třemšínem utopený v nádherných hlubokých hvozdech mezi Příbramí a Plzní. Najdete tam starý barokní kostel, jakoby na periferii onoho malebného městečka, a na hřbitově neokázalý a nevzpomínaný hrob tvůrce nejpůvabnějších českých vánočních melodií. Anebo budou snad i dnes ti, kdo sami nedávno prošli očistcem starého českého komponistu trestat mlčením a vylučováním jeho skladeb z českého repertoáru?

A ještě slovíčko k té Hulíkládě. Odkázán na promluvu v židovském klubu "Hakoah" poblíž sydneyjské pláže Bondi, obědval Milan Hulík v klubovní jídelně v kruhu přátel. Při placení slečna pokladní zřejmě zaslechla český hovor a vyjelo z ní, také česky "Tak to bude patnáct dolarů dvacet." Potom se jelo taxikem do city na večeri. Simona Pavelcová z českého rozhlasu sedící na předním sedadle prohodila k nám dozadu pár vět česky, a už to zase jelo. Pani taxikářka prozradila nezrezavělou pražštinou, že má u queensledských hranic farmu, a že si teď v Sydney kolem Vánoc přivydělává taxikářením. Ukázalo se, že je z Han-spaulky, a že je tu asi pětadvacet let. Neříká se tomu náhoda?

Bořek Šindler - lovec perel

Náš lovec se již cítí lépe a je v domácím ošetřování. Již několikrát vynadal šefredaktořce, zdá se tedy, že se mu síly rychle vrací. Však je již na čase, protože tiskařští šotkové se z jeho nepřítomnosti velice radovali.

Teď jim sklaplo!

J.H.

Prognóza pro 21. století: SEX WARS

Je začátek nového roku a to je doba pro předsevzetí i pro předpovědi. Nabízejme vám jednu, kterou přednesl slavný polský spisovatel Stanislaw Lem na konferenci organizace The International Gorbachev Foundation for Socio-economic and Political Studies. Stanislaw Lem se narodil v roce 1921. Je vůdčím představitelem polské školy science-fiction, autor filozofických a groteskních románů a povídek. Z jeho díla jsou nejznámější: *Solaris*, *Pánův hlas*, *Invaze z Aldebaranu*. Kniha robotů, eseje a úvahy *Summa technologiae*, *Fantastikum a futurologie*, *Filozofie náhody* a další.

Není nic přirozenějšího, než že přesnost futurologických prognóz nehraje žádnou roli. Roli hrají věhlas, móda, reklama, různé instituce, zadávající instituce a peníze, které za "prognózy" stojí. Jak je všeobecně známo, Marxův "historický materialismus" sliboval ráj na zemi. Doktrína však uskutečnila naprostý opak ráje, což ale na téměř sto let ani o trošku nesnížilo "futurologický kurs" této doktríny na burzách inteligence celého světa.

Diagnóza

1) Rozpad Sovětského svazu měl za následek konec bipolárního světa, dnes již žijeme ve světě chaotickém, který je zpestřován konflikty. Studená válka skončila, ale dnešní svět- být nyní z jiných důvodů- také není ochoten na záchranu lidstva (tedy sebe sama) obětovat ani duševní činnost, ani materiální prostředky. To, co nespadá do úředních hodin jednotlivých vlád a co je mimo ambice politiků, je nepodstatné, stejně jako to, co je za biologickým obzorem ještě aktivní generace.

Biosféra naší planety je značně přetížena, což lze připsat na účet především populační exploze. Na takové problémy a hrozící katastrofy má část odborníků názor, že se svět nezadržitelně řítí do sebezáhuby, která podle některých nastane na konci 21. století nebo ve 22. století. Na poslední konferenci Římského klubu kromě lamentací zazněly i vážné, číslu podložené koncepce toho, "co je třeba udělat". Jsem si vědom rozdílu mezi úmysly a možnostmi, respektive mezi potřebnými a možnými zásahy.

2) Homo sapiens má za sebou vývoj delší než milion let. Jeho rozum, vytvořený přirozeným vývojem, je sice schopen se povznést nad každodenní problémy paleolitického a neolitického člověka, díky čemuž dospěl až do atomového, kosmického a elektronického věku, avšak jeho hlavní překážkou v procesu poznání a praktickém jednání zůstává fakt, že zřejmě není schopen řešit úlohy s více faktory. Z historie můžeme vidět, že dějinná posloupnost výsledků vědy

a techniky, teorie a praxe je ve velké míře funkcí pokud možno malého množství faktorů, na něž lze úlohu rozložit (či zredukovat). To platí o všech oborech lidské činnosti. například správnost jednání politiků se může snížit takovou měrou, jakou se zvyšuje složitost úkolů, které klade civilizace. Tato naše základní slabost je příčinou například toho, že nejsme schopni vytvářet přesné prognózy v takových navzájem vzdálených oblastech, jako jsou klimatologie, ekonomie, kosmologie a energetika, nemluvě o takových "vědách", za jaké se vydává třeba politologie. Fyzikální zákony jsou téměř stoprocentně poznatelné. V politologii každý najde, co hledá. Proto dějinné politické události (například pád SSSR), jakožto i některé klimatické a ekonomické jevy zpravidla zastihnou lidstvo překvapeně.

3) Proto se na konci 20. století stává nejvýše potřebným vytvořit jakousi globalistiku, vědní obor, který zkoumá komplexně a nezávisle na státech celosvětová dilemata, jež se týkají celého lidstva. Naši velcí pomocníci, počítače, mohou postupně tuto situaci poněkud zlepšit, ale dohledná budoucnost radikální průlom určitě nepřinese. Bude to největší úkol v celých dějinách lidského rozumu. Situace je taková, že samočinná, na člověku nezávislá činnost zemské biosféry nás již nespasí. Buď si pomůžeme sami, nebo nás z pastí nezachrání nic. Třetí možnost bohužel neexistuje.

4) Poněvadž nedisponuji nadlidskými schopnostmi, ani já nejsem schopen zcela předvídat a vyjmenovat všechna nebezpečí, jež nám hrozí. Velkým problémem je pochopitelně otázka demografie, respektive růstu počtu obyvatel na naší planetě, neboť ta, jak je známo, není nafukovací. Populační exploze, jejímž jsme svědky v posledním století, je mimořádně alarmujícím jevem. Výpočty, podle nichž při ročním dvouprocentním přírůstku bude za tisíc let Země pokryta lidskými těly, jsou samozřejmě hrou matematiků. Někteří rezignovaní demografové tvrdí, že populační růst ve velké míře brzdí úmrtnost, například v důsledku hladomorů sužující země třetího světa nebo různých epidemií. Domnívám se, že je čas, abych prozradil, co znamená název SEX WARS.

5) Za prvé tak můžeme pochopit útok HIV - Human Immuno-Deficiency Virus - na celé lidstvo. Každý bude asi souhlasit s tím, že (nejméně) tři jevy uplynulého čtvrtstoletí odsoudily k nepotřebě literaturu z futurologické knihovny. Představme si, že by v roce 1981 někdo řekl, že:

a) za 10 let sovětské imperium jednoduše zmizí, a to bez válek, obrovských krvavých konfliktů a efektních gigantických ofřesů,

b) na vítězné tažení proti lidem se vydá takový virus, jenž má za následek

stoprocentní úmrtnost (po desetileté inkubační době, počítáno od nakažení), a neexistuje proti němu žádné sérum, vědci v největších laboratořích nebyli za deset let usilovné práce najít žádný lék, který by AIDS léčil, nebo by zvýšil obranyschopnost organismu proti němu.

c) římskokatolická církev, sdružující jednu miliardu lidí, de facto vstoupila s tímto stoprocentně smrtelným virem ve spojení, neboť použití prezervativu považuje za hřích - ačkoliv je to jediný způsob, jak snížit riziko nákazy při pohlavním styku - a žádný argument ji od tohoto spojenectví neodvrátí.

Pokud by byl tyto skutečnosti někdo říkal před deseti lety, byl by prohlášen za šíleného futurologa - jak se i stalo.

Dr. J. Segal z Berlína se pokoušel dokázat, že virus je "zbloudilou bombou" amerických biologů, jimž se tato "biologická zbraň" vymkla zpod kontroly. Ještě ve Vídni jsem od něho dostal rozsáhlou práci nesoucí se v tomto duchu, přestože v té době už vyšlo najevo, že některé protoviry, z nichž pochází HIV, existovaly již sto až dvě stě let. Avšak virus, jež se v četných tiskových a vládních kampaních snažili ze zoufalství bagatelizovat či dokonce popírat, se za tu dobu již tak rozšířil, že časopis Time otiskl v souvislosti s konferencí o AIDS na obálce titulke: "Losing the Battle". Co znamená tato "ztracená bitva" s virem? Podle pochmurných předpovědí bude v roce 2000 na světě více než 100 milionů nemocných AIDS.

Pokud by měl někdo v úmyslu redukovat počet žijících, zahájil by boj proti lidské plodnosti tam, kde je největší přírůstek lidí, a ne v Německu, kde se pohybuje kolem nuly. A opravdu, v Thajsku, na Dálném východě a v Africe se zdá, že virus vede ke snížení tempa přírůstku lidí, či dokonce k jeho zastavení. Pokud je tomu tak, co bude za padesát let? V roce 1984 velké laboratoře slibovaly, že během čtyř, pěti let naleznou sérum či lék. Dnes již o lhůtě nehovoří.

Představa, že pokud virus nevytvoří úmyslné lidi, mohl vzniknout během "jakési reakce biosféry", přetrvává tak silně, že jsem se zeptal ve Vídni profesora Manfréda Eigena, zda je taková souvislost (například mezi sexuální volností a vznikem viru) vůbec možná. Přirozeně nikoliv v tom smyslu, že biosféra (kterou nota bene člověk postupně ničí, vždyť každým dnem s konečnou platností vymírají celé rostlinné a živočišné druhy) přešla do protiútoků, neboť biosféra není "přemýšlejícím partnerem". Eigen jakoukoliv příčinnou souvislost kategoriicky odmítl.

A přesto, když si vezmeme mapu světa a vybarvíme na ní území nejvíce zasažená virem HIV, respektive státy s nejnižší životní úrovní, dvě použité barvy se téměř

budou překrývat. Virus vraždí třetí svět, je to v historii první nevyčleptelná, celosvětová epidemie, kterou způsobuje retrovirus, jenž pochází z kmene Lentivirinae. Virus se chová tak, jakoby skutečně vedl SEX WAR s druhem homo sapiens, jelikož se šíří převážně sexuální cestou (neboť je sice možné prověřovat krev potřebnou pro transfuze hemofilikům, avšak bez sexu náš druh přežít nemůže). Takže církev bude muset svůj postoj, který zaujala k otázkám porodů (a těhotenským testům) změnit. Otázkou je pouze, kdy k tomu dojde.

Především problému pochopitelně nelze zavedením všeobecného celibátu. "Kondomizace" sice šíření viru brzdí, ale dlouhodobě není schopná zabránit epidemii v celosvětovém měřítku. Matematici ukázali, že křivka rozšíření AIDS netvoří hyperbolu, tudíž není čistě exponenciální, ale jednoznačně se zrychluje.

V inkriminované době nebude možné žádné sérum vytvořit a to proto, že virus se neustále mění.

V zásadě je možné, že se dříve či později podaří objevit lék, jehož účinnost možná dosáhne 85-90%. To by samo o sobě bylo slavným vítězstvím, jež by snad bylo ještě jistější, kdyby byly současně použity různé protivirové přípravky, jejichž společný účinek se pohybuje kolem 85-90%. Potom by otázka vyhynutí lidského rodu na tento virus přestala být aktuální. Avšak nemůžeme říci, kdy se takovým způsobem podaří nad virem zvítězit, neboť farmaceuté a lékařská věda společně nejsou zatím schopni se dát do boje s žádným virem.

K předcházejícím řádkům bych ještě dodal, že někteří ctnostní, bohabojní jedinci si snad hezky tíše myslí, že když virus odklidí všechny pederasty, sodomity, sexuální maniaký a krvesmilníky, zůstanou na živu pouze ctnostné, věrné manželské páry a jejich neméně ctnostní potomci. Virus se však nešíří jen homosexuálním stykem, a jeho mutace budou čím dál nakažlivější a virulentnější. Bude se šířit i tehdy, pokud by se celý svět dal na cestu ctnosti, což je mimochodem nepředstavitelné. Z toho vyplývá, že SEX WAR bude v budoucnu nevyhnutelná i v jiném méně obvyklém smyslu.

Prognóza

1) Pokud se virus podaří co možná nejdříve přemoci, populační přírůstek se začne zvyšovat. Je známo, že na světě každý den zemře hladem asi čtyřicet tisíc dětí. Pokud se nepodaří nad virem zvítězit do roku 2000 a v jeho důsledku zemře stovacet milionů lidí, demografická křivka se i pak bude splhat stále výše. Na zemi přibývá každým rokem sedmdesát až osmdesát milionů lidí. Ve dvou světových válkách zahynulo celkem přibližně sedmdesát milionů (včetně obětí Hitlera a komunismu).

2) Vzhledem k těmto skutečnostem se

domnívám, že bude vzrůstající měrou zapotřebí brzdit fertilitu biotechnickým zásahem, který jsem nazval SEX WARS. Bude třeba pseudohormonálními prostředky snížit plodnost. Tento způsob nazýváme demopresivním - výsledku lze dosáhnout přidáním těchto prostředků do jídla, vody, vzduchu. Aplikace této metody může probíhat na různých územích. Například, a to není prognóza, pouze ilustrace: vsadíme do zrněk rýže, pšenice či manioky takové geny, které se v přirozeném prostředí nevyskytují. Tyto geny (nebo jejich biochemické deriváty) se časem dostanou do mouky, chleba atd. a řekneme že zkrátí interval, kdy je žena schopna rodit, či se její schopnost přiblíží ostatním savcům (doba páření dvakrát ročně tři týdny). Počet neplodné populace přirozeně není třeba omezovat. Zásahy do organismu by neměly mít žádné psychické následky, ženy by pouze menstruovaly méně často než dosud.

Když uvážíme všechny tyto možnosti - nevím, zda naštěstí či neštěstí - lze toho udělat ještě mnoho.

O neštěstí jsem hovořil proto, že již byla řeč o tom, že SEX WARS mají ještě jednu formu. Konkrétně: lze očekávat, že některé komunity nebudou takovým způsobem zacházení nadšeny. Tradice, náboženství či jednoduše ekonomická hlediska v mnoha zemích způsobují, že růst počtu potomků je potřebný. Zatímco majetní a bohatí různým způsobem počet dětí připadající na jeden manželský pár snižují - často i pod minimální úroveň prosté reprodukce, chudí se vysloveně snaží přivést na svět hodně dětí, neboť kdo jiný by se o ně postaral nyní a ve stáří.

Z toho již může vzniknout taková situace, která způsobí protřečení, a ta zabráni použití selektivní demoprese například u států třetího světa.

Nemohu se vyhnout ani morální a politické stránce věci. Podle mých výpočtů výjde nastejno, zda se počet obyvatelstva zdvojnásobí za 35, 40 či 60 let, neboť nejde o to, že bychom si pořád opakovali, že po nás přijde potopa.

Pokud máme dost fantazie na to, abychom snili o "mimozemských koloniích", dnes bychom již do kosmu museli posílat každou hodinu deset tisíc lidí, přičemž Američané, zaujímající v astronautice čelnou pozici, vysílají nahoru za celý rok pouhou desítku lidí.

V 21. století vymřou prakticky všechny divoce žijící druhy zvířat. To je další vedlejší účinek růstu obyvatelstva.

Protiútok komunit na něž byla zaměřena demoprese, může být pro všechny živé bytosti osudný. Bohatí se již nebudou moci cítit bezpeční za hradbami svých států, kam nechťejí pustit žádné "uprchlíky".

Civilizace se nezhroutí, až dvě miliardy lidí onemocní AIDS, ale mnohem dříve. Stejně jako je nesmysl zdůrazňovat, že za sto let bude na každého připadat pouze čtvrt čtverečního metru půdy, je absurdní tvrdit, že světové zdravotnictví "vydrží" miliardy, potřebné k léčení nemocných AIDS. V mnoha zemích exploze výdajů již dnes zdravotnictví ochromuje.

Na konci této kapitoly musím zdůraznit, že země schopné provést demopresi by ji ani s potřebnými biotechnickými možnostmi nemohly provést, neboť by to naprosto odporovalo morálně-politickému kanonu dnešního světa.

Bilance

Ve své prognóze jsem se nezabýval futurologickými spekulacemi, které prorokují dobu jednotlivých objevů a vynálezů. Místo toho jsem se snažil odhalit hranice podmínek našeho života na Zemi. Je jasné, že mezi miliardami nemocných AIDS nebo hladovějících žít nelze.

Je třeba nalézt prostředky pro demopresi. Zatím investice do účinné "defertilizace", naráží na vážné etické problémy. Konkrétně na morální intuici a politické kalkulace těch, na nichž závisí celý výsledek bojové operace SEX WARS.

Rapidní zhoršování situace a zhroucení únosnosti biosféry jsou již dnes vidět pouhým okem. Jeden za druhým se objevují varovné signály v souvislosti s klimatickými změnami, stejně tak víme o změnách ve složení vzduchu (např. v Mexico City procentuální podíl kyslíku klesá nejen ve smogovém období pod 17%, přičemž mezní optimální hodnota je 20,08%). Alarmující je i vymírání celých oblastí mořských biocenóz, otrávená půda na pevnině, znovu hrozící nemoci atd. Kromě toho je tu technický "pokrok", který zvyšuje počet fiask. Katalyzátory v autech sice šíření jedu poněkud zpomalují, ale zcela odstranit je nedokážou.

Existuje pochopitelně i teorie "laissez faire", ať z toho boží hlava naše vnuky. Je to velmi pravděpodobné a velice cynické řešení, avšak útěchu neskládá. Potřebujeme "globalistiku", abychom mohli lidstvo zachránit před sebou samým. (Zkrácená verze přednášky, která vyšla v polském časopise Kultura.)

Malé zamyšlení nad velkými dějinami

Náš svatý Václav a jeho ženy

Bořek Šindler

Ženy našeho předního světce? A hned snad tři? Byly nejméně dvě. Jeho pozoruhodná bába Ludmila, vášnivá matka Drahomíra - a podle jedné legendy i jeho vlastní chot. Byl tedy náš patron ženat? Podle jisté legendy ženat byl, a dokonce zplodil i syna Zbraslava, dědice trůnu. Podle jiných pramenů však Václavova ženitba je jen výplodem "daremných povídaček". Církevní hrdinové minulých věků mohli ledacos. Zakladatel řádu jezuitů Ignác z Loyoly byl dlouhá léta vojákem a válečníkem, a přece se nakonec stal uctívaným církevním otcem.

Zdá se, že strýčkyněmi osudu mladičského dědice českého přemyslovského trůnu skutečně byly ženy dvě. Ludmila, matka jeho knížecího otce Vratislava, se zasloužila o jeho vzorné křesťanské výchování, takže kníže Václav vynikal nad své ještě obhroublé okoli spíše vysokou měrou duchovního vzdělání než vojenskou disciplínou. V době svých "postřižin", kolem dovršení roku čtrnáctého, už dovedl číst, a to bylo za oněch časů u panovníků věc neobvyklá. Na pražském dvoře jeho otce Vratislava - a zde je řeč o první polovině desátého století - se kladl důraz na knihy řecké i latinské, a pravděpodobně i literaturu staroslověnskou pocházející z nového odkazu Velké Moravy. To vše podle velikých tradic vzdělané Byzance i podle západokřesťanských tradic pramenících z Říma a čerpaných přes rezenské biskupství v baště středoevropského křesťanství, v Bavorsku.

Václavova matka Drahomíra - Drahoměř, pravděpodobně dcera z rodu jiných, snad polabských Slovanů, zápolí se svojí tchýní Ludmilou o výchovu dítěte. Nakonec dává tchýni na tetinském hradišti zavraždit. Podle profesora Pekaře měl smrtelný boj těchto dvou žen podobné důsledky jako později Boleslavova bratrovražda. Drahomíra si nepřeje mít v čele státu pobožného učence, chce aby na pražském stolci panoval voják, třeba neurvalec. Takové tendence nejsou Čechům cizí ani v novém věku. Václavovo mládí je tedy poznamenáno zápasem dvou žen o jeho duši, duchovní vývoj a způsob života. Zápasem báby křesťanské světice, a matky pohanky sotva pokřesťené, která je mezi Přemyslovci cizinkou, byť slovanskou. Pozdější Václavova smrt z rukou jeho vlastního bratra Boleslava je také součástí tohoto zápasu. Život a působení Václavovo je opředeno hustou sítí domácích i cizích legend, psaných většinou řečí západních vzdělanců, latinou. Je však známa i jedna václavská legenda v řeči staroslověnské. Všechna tato díla činí z českého knížete světce a křesťanského hrdinu dobroty a bohuľibého založení. Svatováclavské legendy se potom objevují po dalších čtyřista až pětset let, až za věk Karla IV. Ten sám dal kultu svatováclavskému nový impuls a populárnímu patronovi země punc trvalé úcty a autority sdílené všemi kromě radikálních Táboritů.

Snažme se zasadit patrona české země do doby jeho životního působení. Václav se narodil takřka právě sto let po korunovaci Karla Velikého za krále francského, a to buď v roce 907 nebo 908 n.l., tedy asi dvacet let po smrti Metodějově. Říše Velkomoravská je již na úpadku. Ti staroslověnské kněží z Velké Moravy, kteří neuprchli do Byzance přicházejí do Čech. Václavův děd, Bořivoj, přijal křest na Velké Moravě ještě za Svatopluka v sedmdesátých letech devátého století. Pražský knížecí dvůr je většinou pokřtěn, pohanství však nadále prostupuje všechny české kmeny.

V Čechách počaly sídlit české kmeny zhruba čtyřista až pětset let, možná ale jen třista let před narozením Václavovým. Podunajští Germáni z Bavorska a jejich severnější příbuzní Sasové - titíž Sasové, jejichž západní kmeny spolu s Angly napadají v divokých nájezdech tehdy v Britanii stále ještě usedlé Kelty - počínají zraky upírat znovu na sever a na východ, do krajin, odkud byli jejich předkové kdysi Slované odstraněni. Německým vojenským vládcům Bavorská a Sasko je vliv vysoce kulturní leč vzdálené Byzance na Čechy solí v oku. Mají Čechy k tomu, aby uznali prvenství latinského Říma, Říma pomalu opět povstávajícího z rozvalin.

Celé severní Polabí až k Atlantiku je sice zalidněno poměrně nedávno přibylými slovanskými kmeny, avšak rozsáhlé nížiny severní Evropy Slovanům tam usidleným neposkytují výhody českých pohraničních pohoří. Pražský dvůr přemyslovský je v té době rozdělen na tábor novodobý, křesťanský, a na konzervativní tábor pohanský. Pohanští obchodníci s otroky mají v Čechách ještě poměrně volnou ruku. Knížecí dvůr je sice nominálně pokřesťen - a kromě cesty Bořivojovy na Velkou Moravu je třeba připomenout i přijetí křestu celou řadou českých knížat - velmožů (na vlastní žádost!) v Rezně - ale Čechy zůstávají v podstatě ještě pohanské. Křesťané pak kolísají mezi latinským Římem a řeckou Byzancí.

Putování českých kmenů z pohanské východní Evropy na nová sídla při bavorských hranicích je nijak nepřipravila na kulturní šok ze styku s civilizací pozeňanou písmem již po tisíciletí. Bavorům se již předtím dostalo dvou podstatných kulturních "injekcí": kulturní odkaz římských legií zasahoval až ku břehům Dunaje a styk s Římem, byť barbary vyvráceným, zanechal hluboké stopy, a pak z dalekého severozápadu, a to až z dosud keltského Irska a Skotska, do německé Střední Evropy docházejí učení mniši-misionáři, pozůstali po davné římské okupaci Britanie a nově inspirováni papežskou stolicí, a ti zakládají kláštery a křesťanské knihovny. Podle profesora Pekaře za Václava začíná, nebo snad již vrcholí utkání germánsko-latinského západu a byzantsko-řeckého východu (či spíše jihovýchodu) o české Slované.

Ač nemůžeme vulgárně přisoudit českému patronovi světci vynalezení "české uličky", je Václav nepochybně jedním z prvních provozovatelů českého kompromisu, a zároveň také autorem či jedním z českých autorů geniální myšlenky přežít a přetrvat proti přesile vahou vzdělání. Jeho učitelka - svatá Ludmila - se v tomto světě ukazuje jako inspirátorka prokázané úspěšné české politiky: přetrvat vzděláním.

Cestu do Byzance a Konstantinopole zatarasí vpád Madarů na Slovensko a nebylo asi zbyti. Před Václavem se rýsovalo známé české dilemma - oponovat a zahynout anebo se "zapojit" a trvat dále. Že se Češi - a to i přes Boleslavovo vojenské intermezzo - zapojit do západní sféry dokázali, zatímco obro-

vske kmeny Polabanů zahynuly v bojích o pohanskou víru, že Češi dovedli včas přijmout učení římské - být tehdy již méně vyspělé než křesťanství řeckovýchodní - a že se po čase vyvíjeli až do čela v těch dobách nejmocnější středoevropské říše již za posledních Přemyslovců a Lucemburků, za to vděčí především také prozíravosti a moudrosti svatého Václava a lidí kolem něho, včetně osvěcené Ludmily. Ta přežila choť Bořivoje, syny Spytihněva a Vratislava, stala se nakonec křesťanskou světící-mučednicí a po celé ranné dětství Václavovo zasévala do duše vnoučete moudrost a vzdělání.

Zavraždění svatého Václava ve Staré Boleslavi kolem roku 929 na čas zastavilo přilínání českého dvora k Římu přes Bavorsy a Řezno, ale cesta započatá svatým Václavem byla nakonec úspěšně opět nalezena. Cesta bratrovraha Boleslava sice na čas slavila vojenské úspěchy, ale dějepisci se shodují, že by to bývala byla cesta jisté záhuby, kdyby byla bývala vyústila v boje podobné bojům Polabanů. Češi tehdy dokázali odpoutat se od pohanského balastu a chytit se moderního a pokrokového křesťanství a feudalismu.

Ještě dnes mají Češi dvě živé, byť kamenné, připomínky slávy Václavovy. Jim založený kostel svatého Víta (jeho otec Vratislav založil na Hradčanech Kostel svatého Jiří), a také Václavské náměstí v Praze se sochou statného jezdce na statném koni, k němuž se Češi uchylují v dobách národního pohnutí. Patrona českého království si tedy představujeme jako Žižkova dvojníka, vevodiciho pražskému vrchu Vítkov.

Ve skutečnosti byl asi ten Václav století desátého ne nepodobný českému Václavovi této poloviny století dvacátého. Byl asi vyjimečně nadaným evropským vzdělavcem, mužem nebojácným a člověkem hlubokého rozhledu. Realita a skepse, spíše než historie, nám dovede dopovědět a dokreslit, že i ve století desátém se pražské podhradí hemžilo mnohomyšlnými leč zbabělými pidi mužíky nešetřícími jedovatou slinou. Dovedeme si také představit, že to mohlo být tehdy právě ono našeptávání oněch střizlíků, které vedlo hrubou ruku boleslavských vrahů Hněvsi, Tisty a Tiry.

Věnujme však ještě nakonec chvíli slovům profesora Pekaře, jimiž ocenil význam Václavův v českých dějinách: Jsou národové v Evropě, kteří mají od dob středověkých světce podobného významu a kultu, jako my ve svatém Václavovi. Ale není, tuším, národa, jehož úcta takovou měrou soustředila se k jedné postavě, takovou měrou plnila po všechny věky veškerenstvo národní společnosti, která by měla tak slavné středisko kultu, jako hrad pražský s katedrálou svatého Víta a kaplí svatováclavskou nad hrobem světcovým ve více než tisícileté metropoli země. A jistě není národa, který by se mohl pochlubit tak starobylou a tak slavnou hymnou národní jako je chorál svatováclavský, písní starou více než šest století, jež nese se k nám z hlubin minulosti, nasycena modlitbami věků, vždy znovu a znovu spojujíc v jedné osobě a jedné myšlence nové pokolení národní s generacemi předků, s tou daleko větší a početnější obcí kmenovou, jež žije jen ve vzpomínce a paměti.

Slova, která rozhodně neplatí o žádném z bolševických výtečníků. Pravděpodobně také o žádném jiném pobělohorském velikanu. Z nekontroverčních velikanů předbělohorských

snad jen Karel IV. zasluhuje podobného hodnocení.

Postava Václava je sice opředená nesčetnými legendami domácími i cizími, ale historicky akceptované údaje o jeho životě a působení se zdají být chudí. Novodobý český filosof Jan Patočka dokonce tvrdí, že o onom mladém muži zavražděném bratrem v jednadvacátém roce života pozitivně víme jen to, co o něm napsal kdysi saský kronikář: "Byl v Čechách zbožný kníže, který byl zabít svým bratrem." Tento nedostatek podložených historických faktů, tvrdí Patočka, poskytuje prostor pro svobodnou fantazii, která se snaží udělat z Václava mytologickou postavu, kalendářovou figuru. Tak se stal svatý Václav symbolem českého království po staletí uctívaným.

Avšak i kdybychom v duchu novodobé skepse připustili, že celá svatováclavská tradice je jedinou vybájenou legendou, není pochyb o její starobylosti a intenzitě. Ostatně podobnými legendami a bájemi jsou opředeny hlavy jiných hrdinů evropských. Svatováclavská tradice je dnes součástí české tradice národní - a jako taková má naději přežít hezkou řádku příštích staletí.

Zajímavá nabídka

Vážení krajané,

jsme agentura, která se rozhodla zacelit bílé místo ve službách spjatých s údržbou hrobů v České republice. Tyto služby po léta nabízí Správa pražských hřbitovů, ale styl jejich nabídky a kvalita práce zapříčinila, že zájem o tyto služby upadá. V uplynulých letech, jak sami víte, se účty k zemřelým přílišná váha nepřikládala. I když žijeme již 4 roky v demokratickém státě, v tomto odvětví se moc nezměnilo. Proto jsme se rozhodli nabízet seriózní, spolehlivé a kvalitní služby.

Zajišťujeme :

údržby hrobů

(jednorázové i dlouhodobé)

úklidy

(jednorázové či dlouhodobé čištění náhrobků a desek)

výzdoby

(na datum výročí, svátky a pod)

renovace

(stavební úpravy, opravy všeho druhu)

Informace : 0011 42 2 2443 60 38

Fax : 0011 42 2 2443 60 41

ZPROSTŘEDKOVATELSKÁ

ages
A OBCHODNÍ AGENTURA

KULTURA

Již v únoru nás opět navštíví Josef Fousek

textař, básník a zpěvák, který byl v Austrálii spolu s Milošlavem Šimkern a Jiřím Krampolern a který si Austrálii zamiloval.

"Až spoutáme lidskou zlobu, odpadnou starosti s energií..."

"Smích a pláč chodí světem spolu..."

"Ačkoliv vůl nemůže mít potomků, vymření mu u nás jistě nehrozí..."

"Největší science-fiction jsou naše dějiny..."

"Kdyby děti věděly, co na ně čeká, až dostanou rozum, hrály by si na blázný až do důchodu..."

Josef Fousek

Vystoupení se uskuteční :

11. 2. 1995 ve 20 hodin
v Sokolském národním domě
Sydney

předprodej vstupenek :
J. Zahradka - 5287928 (večer)

18. 2. 1995 ve 20 hodin
ve Phoenix Theatre Elwood
Melbourne
předprodej vstupenek:
Bohemia Travel- J. Sedláček 510 2474

25. 2. 1995 v 19 hodin
v Československém klubu
Adelaide
předprodej vstupenek :
Z. Jiránek : 263 8218

Vstupné : \$ 25, \$ 20 - penzisté \$ 16.-

Eva Pilarová
bude zpívat v Austrálii
v březnu 1995

"Kdysi dávno se Evě Pilarové říkalo 'Fitz'pilarka, ale na to se dnes už zapomnělo. A to je přirozené, Evu Pilarovou není dnes už třeba s nikým srovnávat, přešla do stádia, kdy se mladé talenty srovnávají s ní."

Tonapsal o Evě Pilarové spisovatel Josef Škovorecký. K tomu lze těžko ještě něco dodat, snad jedině jeho další slova : "muzikantská inteligence Evy Pilarové zachraňuje nejbanálnější melodie chytrými ozdobami a dobrou píseň pozvedá na úroveň hudebního zážitku." Pro našince v Austrálii si jedna z nejoblíbenějších českých zpěvaček připravila všechny ty známé a nezapomenutelné melodie a písně, které jsou navždy spojené s jejím hlasem, projevem i tvář.

Vystoupení se uskuteční :

11. 3. 1995 v sobotu ve 20,00
v Sokolském národním domě
Grattan Crescent, Frenchs Forest
vstupenky:
J. Zahradka - 528 7928 (večer)
P. Vitek - 318 2611

12. 3. 1995 v neděli v 16,00
v Country Clubu
320 Devonshire Road, Kemps Creek
Vstupenky :
Z. Rutar - 610 3267

18. 3. 1995 v 19,30
Československý klub
25 Usfield St. Burbank
Vstupenky :
M. Pavlu - 2087 845
-018 064 634

24. 3. v 19,30
25. 3. v 15,00
v Sokolském národním domě
497 Queensberry St, North Melbourne
Vstupenky :
P. Pospichal - 432 8246

Tasmánie

Informace :
p. Gala - 280 707

1. 4. 1995 ve 20,00
Sokolský národní dům
Grattan Crescent, Frenchs Forest
Vstupenky :
J. Zahradka - 528 7928 (večer)
P. Vitek - 318 2611

2. 4. v 16,00
Country Club - Sydney

Celé turné se koná pod sponzorskou záštitou firmy

Sydney - (02)
318 2444

Česká republika - (0312) 77289
Slovenská republika - (092) 230 61

Výzva naším výtvarným umělcům

Pokud žijete (i přechodně) v Austrálii, máte možnost se zúčastnit výstavy, která se koná u příležitosti návštěvy prezidenta České republiky Václava Havla v Austrálii.

Výstava se uskuteční za finanční podpory vlády České republiky a Sokola Sydney v galerii Barry Sterna v Paddingtonu, Sydney. (plnou bezpečnost exponátů zaručuje galerie)

Výstava bude otevřena poslední týden v březnu a potrvá čtrnáct dní. Zasláné výtvarné práce budou vybírány a posuzovány profesionálním kurátorem a galerií.

Pokud se chcete výstavy zúčastnit, zašlete vaše curriculum vitae a fotografie vašich výtvarných prací nejpozději do 4. února 1995

na adresu :

Jana Rich

23 Manwaring Ave, Maroubra
NSW 2035

Pro podrobnější informace

volejte :

(02) 694 1497

POZVÁNÍ

Country Club

320 Devonshire Road, Kemps Creek
tel. 60 60904

vás všechny zve
na

Slavnostní oběd
u příležitosti 98. narozenin
plukovníka Jana Nováka

který se koná v
neděli 29. 1. 1995 ve 13.00

Celé menu : \$ 12.-

Rezervace : p.Rutar - 610 3267

p. Hanousek - 607 8883

Zverme vás na nezapomenutelnou dovolenou

Magnetic ISLAND

Ostrov věčného léta, romantických zálivů, zlatých pláží a kokosových palm. Je 8 kilometrů od Townsville v severním Queenslandu. má rozlohu 52 km² a je z větší části národním parkem. Ostrov má všechny služby města, obchody, 15 výborných restaurací, 4 turistické resorty, golf, tenis, plachetnice, procházky panenskou přírodou národního parku.

Zábava pro dospělé i pro děti a celoroční koupání!

Moderní, kompletně vybavené dvoupokojové a jednopokojové byty na pláži Nelly Bay s panoramatickým výhledem na moře. Na požádání zašleme fotografie a reklamní letáky s dalšími informacemi.

Navštivte nás na Rose Bay a my vám promítáme video.

Týdenní pronájem od \$ 250.-

Informace:

Beachside Palms Holiday Units

Frank Baychek

7 Wilberforce Ave, Rose Bay, NSW 2029

telefon: (02) 371 9164

CESTA EGYPTEM

Dávno, dávno již tomu....

Dagmar Balcárková

Území Egypta bylo osídleno již v době paleolitu lidmi, kteří pravděpodobně přišli za Západní Asie, a živili se lovem. Později se usadili v povodí Nilu a zabývali se zemědělstvím, chovem dobytka a rybolovem. Vzniklo asi 40 různých kmenů, a každý z nich ctil své vlastní bohy, a to nejen v podobě lidské, ale i v podobě různých zvířat, jako ptáků nebo hadů. Tak to byl například BES - bůh zpěvu a tance, SOBEK - bůh v podobě krokodýla, APET - bohyně v podobě hrocha, UBASTE - bohyně v podobě kočky, nebo SAKMET - bohyně v podobě lvice. Egyptologové zaznamenali přes 2 000 takových primitivních bohů.

V době prehistorické, ve 4. tisíciletí před našim letopočtem, sjednotil Menes kmeny Horního a Dolního Egypta, a stal se prvním faraónem a zakladatelem královské dynastie. Těch dynastií bylo před našim letopočtem celkem 32, a to od doby archaické (3188 před N.L.) přes Starou říši, Střední říši, Novou říši, Saiské období, až po Pozdní Novou říši, která zanikla v roce 332 před našim letopočtem. Následovala doba nadvlády Řeků a Římanů. Vláda Alexandra Makedonského a Ptolemaiovců skončila v roce 30 před našim letopočtem, římské období trvalo do roku 395 našeho letopočtu, a bylo vystřídáno až do roku 642 obdobím byzantským. Po něm dobyli Egypta Arabové. Vlády se zmocnila dynastie Fátimitů, která vládla až do 12. století. Po ní se dostaly k moci dvě dynastie vlivných Mamluků, původně příslušníků osobní stráže egyptského vládce. Jejich vládu vystřídali Turci, kteří ovládli zemi v roce 1517. Tak se z Egypta stala na dalších 281 let provincie Osmanské říše.

V roce 1798 byli Turci potlačeni Napoleonem Bonapartem. Po jeho neúspěšném konci vlády Egyptu od roku 1805 místokrál Mohammed Ali, který znovu obnovil egyptské království. V roce 1805 došlo v Egyptě k vážným nepokojům, které vedly k vojenské intervenci Velké Británie. Silně zadlužená země se tak stala velmi závislou na Velké Británii, a její členství ve svazku Osmanské říše bylo jen formální.

V době vypuknutí první světové války vyhlásila Velká Británie nad Egyptem protektorát. Nezávislost získal Egypt zpět až v roce 1922, ale i tak si Velká Británie udržela kontrolu, která byla i později, v roce 1936 smluvně potvrzena.

Do druhé světové války vstoupil Egypt až v roce 1945, přesto, že už v letech 1941-43 probíhaly na jeho území těžké boje mezi německo-italským "Afrikakorpsem" a britskými jednotkami. Po válce měla Británie opět v Egyptě značný vliv, smlouva z roku 1936 stále platila. Teprve v roce 1951 byla zrušena, a hned nato v roce 1952 došlo k vojenskému převratu pod vedením plukovníka Gamála Abdana Násira. Monarchie byla zrušena, poslední egyptský král Fáruk I. vypovězen ze země, a počátkem roku 1953 byla vyhlášena republika pod Násirovým vedením. Byl pak ještě dvakrát zvolen prezidentem. Britské vojenské jednotky opustily Egypt v roce 1956. Dnes zastává úřad prezidenta Hosni Mubarak.

A nyní se věnujme návštěvě muzea, která nás opět vrátí do velmi dávné minulosti. "The Egyptian Museum of Antiquities" v centru Caira je nejpopulárnější z mnoha ostatních muzeí ve městě, a nesporně jedno z nejbohatších a nejzajímavějších na světě. Bylo založeno v roce 1902, a podle měřítek tehdejší doby bylo velké, prostorné a moderní. Dnes, po více než 90 letech, nestačí pojmout všechny jedinečné exponáty, kterých stále přibývá. Každý archeolog přísahá na fakt, že by Cairo potřebovalo nové, mnohem větší a moderněji organizované museum, jehož exponáty by byly chráněny před vlhkostí a znečištěním zvenku, způsobené výfukovými plyny a celkově nezdramým ovzduším přelidněného velkoměsta.

Návštěvník, který má opravdový zájem o egyptologii a chtěl by si prohlédnout všechny exponáty dokonale, by musel navštěvovat toto museum každý den, a nepřeháním, tvrdím-li, že by mu na to nestačil ani celý rok. V jediném článku není možné popsat mnoho, tím spíše, že každý exponát je vzácný unikát. Budu se snažit popsat alespoň jednu část, ale takovou, že se mi ještě ve vzpomínce na ni táhne dech - Tutanchamunovy poklady! Takové bohatství

nebylo v historii egyptologie ještě nikdy před tím objeveno!

Tutanchamun, mladý faraón 18. dynastie v Nové říši, který žil ve 14. století před našim letopočtem, se stal opravdu slavným až více než 3 000 let po své smrti. Bylo to v roce 1922, kdy anglický egyptolog Howard Carter, sponzorován lordem Carnarvonem, objevil jeho hrobku po desetiletém archeologickém výzkumu v Údoli Králů a Královen v Luxoru v Egyptě. Hrobka obsahovala rakev s mumii a poklady nedožité ceny, které byly i po třech tisíciletích nalezeny v překvapivě dobrém stavu. Poprvé otevřel rakev Carter v listopadu 1924. Byla pak ještě jednou znovu otevřena v 60. letech, a mumie mladého faraóna podrobena novému archeologickému i lékařskému výzkumu pomocí nejmodernějších metod. Zde egyptologové s hrůzou zjistili, že mumie nebyla řádně ošetřena a zabalena, když bylo po objevení poprvé ukládána zpět do rakve! Jednotlivé části těla nedržely pohromadě, hlava, ruce a nohy byly odděleny od trupu, pohlavní orgán chyběl. (Někteří zloději jsou opravu bez zábran!)

Přesto se výzkumníkům podařilo objevit důležité věci. Potvrdili původní teorii, že Tutanchamunův věk se pohyboval mezi 17. až 19. rokem, (dnes ovšem přesně víme, že mu bylo 18 let). Byl drobný a poměrně malý, měřil 5 stop a pět palců (165 cm). Rentgen hlavy ukázal stopy po výronu krve po ráně do zadní spodní části lebky, což nasvědčuje, že Tutanchamun byl napaden zezadu, a potvrzuje teorii o zákeřné vraždě. Naproti tomu rentgen trupu zřetelně ukazuje zdravou kostru s normálními neporušenými obratli, a tedy tento náález popírá teorii, že mladý faraón zemřel na tuberkulózu, protože v takovém případě by, podle vědců, obratle nesly určité stopy jako následky této těžké nemoci. Byla provedena i krevní zkouška, která potvrdila, že faraón 18. dynastie Amenhotep IV (později Achnaton, o kterém budeme hovořit v jedné z příštích kapitol), nebyl pouze jeho tchánem, ale s největší pravděpodobností i jeho otcem, a že se tedy Tutanchmun oženil s nevlastní sestrou.

Po vyšetření byly jednotlivé části těla pečlivě složeny, a řádně zabalena mumie byla uložena zpět do rakve. Dodnes se nachází v původní hrobce v Údoli Králů, a je po třech letech udržovacích

práci opět přístupná veřejnosti. Navštívil ji průměrně 7 000 turistů denně. Povíme si o ní víc v kapitole, zabývající se Údolím Králů. Pouze na okraj se ještě zmíním, že příčina náhle smrti lorda Carnarvona krátce po objevení Tutanchamunovy hrobky zůstává dodnes podezřelou záhadou.

Původně se Tutanchamun jmenoval Tutanchaten (na počest slunečního boha Atena), ale jako mladý faraón musel na nátlak kněží prosazovat kult boha Amuna, a tedy i změnit své jméno na Tutanchamuna, což znamená "žijící podobu boha Amuna". Tento bůh s ohromnými beranými rohy byl ochráncem města Vésetu (Théb), hlavního města Nové říše. Již ve 13 letech Tutanchamuna oženili s 12-letou princeznou Anchesenamun, která byla, jak jsme již řekli, jeho nevlastní sestrou (v té době byly podobné sňatky dosti obvyklé). Za pár měsíců po jeho smrti se Anchesenamun znovu provdala za starého dědka jménem Ay, který se stal Tutanchamunovým následníkem nejen jako manžel, ale i jako faraón. Ve starém Egyptě se totiž následnictví trůnu získávalo prostřednictvím ženy. Faraónem se mohl stát jedině muž, který se oženil s faraónovou dcerou, nebo vdovou po faraónovi. A Egypt potřeboval faraóna!

Egyptologové dnes však vědí, že Anchesenamun toho dědka nechtěla a vyhýbala se sňatku s ním, jak mohla, ale nakonec ji to nevyšlo. Podle egyptského pohřebního rituálu muselo být tělo zesnulého ponořeno sto dní v nátronové lázni, aby mohlo být mumifikováno. Těchto sto dní, které musí vdova trávit v hlubokém smutku v ústraní, se Anchesenamun snažila využít ve svůj prospěch. Napsala poselství králi Chetitů, který se jmenoval "jednoduše" Shubbiluliuma: "Máš mnoho synů. Pošli mi jednoho z nich, ať se se mnou ožení a stane se egyptským faraónem".

Brzy po objevení Tutanchamunovy hrobky našel německý archeolog Edel mezi archeologickými vykopávkami blízko dnešní vesnice Bohaz Koy v turecké Anatolii hliněné destičky, popsané klínovým písmem. Ty rozvaliny byly kdysi opevněním Hattasas, hlavního města říše Chetitů. Ukázalo se, že jde o dopisy chetitskému králi, mezi nimi bylo i poselství ovdovělé Ancheseamun. Dějiny dále potvrzují, že chetitský král

vyhověl, a jednoho ze svých synů skutečně do Egypta poslal. Ten mladý muž nikdy nedokončil onu sedm set mil dlouhou cestu. Před Vésetem byl zavražděn. Asi to měl ten dědek dobře políčeno, aby nepřišel anto spanilou nevěstu, ale hlavně ani o trůn! Nakonec mu to moc platné nebylo! Faraónem se sice stal, ale za krátko na to zemřel. Jeho nástupcem se stal slavný faraón Seti I., který vládl čtvrt století (ještě se s ním setkáme).

V museu v Cairu je celá jedna sekce v prvním poschodí vyhrazena Tutanchamunovým pokladům. Najdeme tam jeho kočáry, zbraně, nábytek zdobený zlatem, mramorem a barevnými skly, schránky s drahými vyšperkovanými obleky. Zlatý trůn faraónův nese na zadnímopěradle portrét Tutanchamuna s manželkou, zobrazujícího, jak sedí na trůně a jeho žena mu maže rameno olejem. V pozadí je znázorněno slunce, vrhající paprsky do lidských dlaní, to byl symbol boha Atena. Mezi dalšími exponáty najdeme luku ozdobené portréty devíti zajatých nepřátel Egypta, dále portrét Tutanchamuna, jak střílí ptáky, jeho žena ho doprovází, a po jeho boku stojí lev. Vidíme také velkou ležatou skříň, prokládanou zlatem, s vyrytými ozdobnými symboly a texty, určenými pro cestu na onen svět. Do této skříně zapadá druhá, podobná, ale trochu menší skříň. V obou byla původně uložena rakev v hrobce. Vidíme lampy s vyřezávanými ozdobami ve tvaru květů, stříbrou trubku, ozdobné nádoby na voňavé masti, šperky, tolik šperků, až oči přecházejí, čelenky, drahokamem vykládané límce, amulety z polodrahokamů, a je tam zlatá dýka, meč z mědi a bronzu ve zlaté pochvě, prsteny, náramky, krunýře, zlaté pasy, sandály ze zlatých plátů, postel se zlatými nebesy, podepřenými sochami bohů v životní velikosti, se vztyčenými pažemi, které chrání alabastrovou skříňku s rytinami, představujícími podoby těchto bohů, pozlacené sošky mnoha egyptských bohů. Nakonec čluny k převozu na onen svět, jakož i nádoby ze dřeva a mramoru na přípravu jídla a pití, tedy celá "pohřební výbava".

Jak jsem se již zmínila, má museum v Cairu nedozírné množství jiných velmi vzácných exponátů. Věřím, že každý, kdo bude mít příležitost Cairo

navštívit, si půjde toto neobyčejné museum prohlédnout. A také pevně doufám, že ještě naše generace se dočká nového, prostorného a moderního musea, důstojného stánku tohoto nepřehledného množství vzácných pokladů, aby si už žádný nafoukaný turista už o něm nedovolil říci: "World's worst display of world's best treasures."

(pokračování příště)

Zajímavosti z České republiky

Další nová strana!

Po soustředění potřebného tisku podpisů bude založena Česká národní strana. Podle vyjádření člena přípravného výboru M. Helige z Plzně, má to být na čs. politické scéně jediná strana, která bude mít národní, vlastenecký program a bude důsledně hájit zájmy českého národa. Podle jeho slov události v republice nasvědčují, že dosavadní vývoj by měl pro tento národ tragický dopad. "Děsí nás prudce narůstající kriminalita, příliv "ekonomických" utečenců, masový přesun Romů ze Slovenska do českých zemí," dodal mimo jiné M. Helige. "Čestí představitelé nedokáží kategoricky vystoupit a obhájit zájmy národa, tak si lidé musí, tak, jako již mnohokrát v minulosti, sami zdola obhájit samostatnost, nezávislost a svébytnost".

(Na této straně nás zaujal jedině fakt, že nepřiložila k oznámení číslo bankovního účtu, kam mohou krajané posílat peníze, tak jak to činí všechny ostatní strany.)

AUTOPŮJČOVNA

Nabízíme

ŠKODA 120 L
ŠKODA FAVORIT
ŠKODA FORMAN

MIKROBUSY

ŠKODA 1203 - 8 míst
FORD TRANZIT - 9 míst
PEUGEOT 309 GLD
TOYOTA COROLLA
OPEL REKORD
FORD SCORPIO 2.0 I
FORD MONDEO

OTEVŘENO

PO - PÁ 7,15 - 17
SO - NE 9,00 - 17

☎ 0656 / 218 01

Nad dopisy čtenářů

Mili australští krajané,

děkuji Vám za přátelství a pomoc při mém studijně pracovním pobytu v australském Brisbane. Paní ředitelka mé college mi předala starší výtisk brisbanských Krajaňských listů a telefonní číslo na Československý klub v Queenslandu. Tak jsem poznal Borise Rovenského, tehdejšího prezidenta klubu. Pozval mě mezi Vás na sobotní brigádu. Tam jsem se seznámil s ostatními a hlavně s Lojzou Radou.

Lojza mi nabídl bydlení u sebe zdarma. Chápal jsem to zpočátku jako takové gesto sympatií a spoluúčasti, avšak kdyby došlo ke konkrétnímu jednání, čekal jsem spíše nepřímé vytáčky. Vytočil jsem číslo a zeptal se Lojzy přímo, zda jeho nabídka nebyla spíše symbolická než faktická. Lojza mi se svou typickou rozsaňností odpověděl, že "nemluvil jen na oko, a jestli chci mohu se přistěhovat hned." A tak jsem začal bydlet u Lojzy. Lojza má rozsáhlé vědomosti. Prošel jsem zde "univerzitou" moderních dějin své vlasti, tolik odlišnou od školních učebnic. Dozvěděl jsem se mnoho o téměř padesátiletém vztahu těchto lidí ke své vlasti, o jejich snech, úvahách, záměrech, prohrách i vítězstvích. Samozřejmě jsme mnohokrát prodiskutovali otázky kolem roku 1989 a pro emigraci opět citlivého období až do dneška. Zde s Vámi, mili krajané, sympatizuji. Vydržte se svém úsilí. Nezažehněte, jen proto, že pryč 70% obyvatel bývalého Československa údajně nesouhlasí v Vašimi nároky. Věřte, že v tom není zlý úmysl, ale neznalost problému. I mne však tato neznalost překvapuje u našich zákonodárců! Čas však musí věci spravedlivě uspořádat.

Lojza je neuvěřitelně obětavý. Nedokáže odmítnout pomoc. Navštěvoval se mnou job-centra při hledání práce, když se na mne usmálo štěstí a získal jsem kontrakt klavíristy v prestižním hotelu Heritage, vozil mě do Československého klubu, kde jsem si při klavíru připravoval repertoár.

Lojza má rád krajany, mateřský

jazyk a krajaňskou pospolitost.

Lojzo, děkuji ti. Nejen za vše, v čem jsi mi pomohl a vlastně umožnil strávit rok mého života v Austrálii, ale snad ještě více za poznání vzácné obětavosti a nezištnosti. Buď zdrav a šťasten!

Mili krajané, děkuji i Vám všem ostatním, které ani nechci jmenovat v obavách z opomenutí někoho. Děkuji za vše, čeho se mi od Vás dostalo a těším se na setkání s Vámi v Čechách.

Váš

Stan - Standa
(Stanislav Vaněk, opět Praha)

Milá paní redaktorko,

tam kde kvete modlářství, je neradno polemizovat tiskem, zvláště když tu nepohodlnou stranu jakékoli polemiky lze vždycky efektivně usadit pomocí odpadkového koše. Ignoroval jsem, doufám moudře, jiná esá než byla pedálová hvězda Adéla s vhodným příjmením. Nehodlám se proto vracet k článku o dr. Teplém, který, jak se jistě pamatujete, byl v A.L. otištěn omylem. Že jste můj polemický příspěvek "Vyskočil pozpátku?" obratně vyhodila, to mi k ospravedlnění také nepřispělo.

Avšak daleko důležitější, a bohužel mnohem smutnější je bravurní lehkost a prostoučká naivita - ať už pravá nebo strojená - s jakou se Adéla s vhodným příjmením vypořádává s českými problémy dneška: "dovede si někdo představit, kolik by nás stálo otevřít všechny staré procesy" a dokonce "i z období křivd po roce 1948! Kde by asi na to všechno měl náš stát vzít? Mělo by se to financovat z našich daní? To by se asi poplatníkům příliš nelíbilo."

Krčíme rozpačité rameny: Záleží přece jedině na tom, kolik toho komunisté nakradli, kolik nevinných lidí zabili, kolik zmrazili na těle i na duchu. S nakradeným majetkem se de facto nedá dělat nic jiného, než jej vrátit a takz. novým "majitelům" není podle práva nic platné, že jej od zlodějů odkoupili v dobré vůli. Máme-li se při tom my, "ukřivdění, uraženě nimrat v detailech" - budiž! Rehabilitace se však nemůže provádět ani fatalistickým povzdechem:

"Vždyť nakonec ti, co jsou vinní,

vyšší spravedlnosti neujdou a nakradený majetek nikoho šťastnějšího neudělá" (Právě proto jej musí vrátit)

Ale ze všeho nejpovedenější je věta "Chceme se dívat do budoucnosti, která jediná ukáže, kdo je schopný politik, bez ohledu na to jakého je či byl politického vyznání", ta nám ukazuje Adélu s vhodným příjmením v pravém světle: Z kolárení je zřejmě tělesně zdatná. Teď by se ještě se stejnou chutí a houževnatostí měla pustit do studia posledního půlstoletí naší historie, aby si v příštích písemných pracích nedělala takovou ostudu. Za tu ji ani její generace jistě nepoděkuje.

Redakci na pošramocené cti také nepřidalo, že tato tirádní, nepodařená omluvenka komunistických zlodějů a zločinců se stala tím nejdelším dopisem uveřejněným v Australských Listech. Vedle "Černé Rosemary", teď nevím, zda zbyde místo i na mne.

S přátelským pozdravem

Jaromír Svoboda

(citováno s chybami)

Nedornivám se, že A.L. "pošramotily" svoji čest otištěním jiného názoru než zastává pan Svoboda. Je dobře vědět, co si myslí lidé doma a že bohu je mnoho takových, kteří s Adélou souhlasí. Byla by tedy hloupost před tímto faktem zavírat oči a otiskovat jen názory se kterými souhlasíme my.

J.H.

Vážení čtenáři,

chtěla bych Vám jménem všech spolupracovníků poděkovat za vřelá slova, pěkné dopisy i přání všeho dobrého v roce 1995. Děkuji také všem, kteří přispěli na tiskový fond. Naše situace se od loňska zlepšila, ale stejně jen tak tak držíme nos nad vodou. Jsou to hlavně vaše dopisy a podpora, která nám dodává síly v této nelehké, ale jak se domníváme, potřebné práci.

Ještě jednou děkuji!

Jana Háberová

VYCHÁZKA S BÁSNÍKEM

dr. Josef Loveil

S Jaroslavem Seifertem jsem se setkal před mnoha lety v Jánských Lázních. Léčil si tam bolestivý nervový zánět. Přestože dosti trpěl a byl odkázán zpočátku na lůžko, byl milým a přátelským pacientem. Měl rád společnost a dobře vyprávěl. Vzpomínek, většinou na známé i méně známé kumštýře, měl nespočet. Vzpomínkami, cestováním do minulosti, překrýval bolestivou přítomnost. Seiferta vše ženské okouzlovalo a tak vyprávěním se trvale proplítaly jako zářivé kaménky myšlenky a vzpomínky na dívky a ženy, kterých poznal mnoho. Největší jeho láskou byla maminka a pak snad všechny maďony v pražských kostelech. Seifertovi symbolizovaly ženskou a mateřskou lásku a krásu. Nejraději měl sochu Lurdské maďony v kostele Sv. Havla na Starém Městě. Jako chlapec jej tam vodila maminka. O něco později u Lurdské maďony se scházel se svou dívkou. O té prvé schůzce, o své první lásce, vyprávěl s náboženskou horoucností. Často vzpomínal na svého kamaráda, vynikajícího překladatele, básníka a diplomata, Josefa Palivce, který po válce působil v Paříži. Palivcova dcera, známá kráska, si tehdy vzala syna Igora Stravinského. U nich se seznámil s italskou ex-královnou. Brzy zjistil, že bývalá královna je šťastná, že ji osud odřál království i s králem a že se může plně věnovat umění a krásné literatuře. Sblížili se. Palivec pro ni překládal básně a naše lidové písně. Nakonec královna často prozpěvovala francouzsky ve svém pařížském bytě "Na tu svatú Katerinu". Z těch několika přeložených písní byla její nejoblíbenější - snad proto, že "sama královna cedulička, aby šohajka na vojnu dostála..." Seifert měl překlad s sebou a učil nás zpívat "Sv. Katerinu" jak říkal "po francouzsku". Moc nám to nešlo, zůstali jsme u originálu. Zaujala mě též vzpomínka na vynikající malířku Manku Čermínkovou z básníkovy rodného Žižkova. Proslavila se, a to zvláště ve Francii, pod uměleckým jménem Toyen. Jméno Toyen jí vymyslel Seifert.

Bylo zřejmé, že přes bolestivou chorobu, náš básník byl v Jánských Lázních šťasten. Tehdy tam žilo namačkáno v úzkém hlubokém údolíčku kolem řeky

Úpy asi dva tisíce lidí. Byly to většinou veselé mladé dívky, zdravotnice. Mužů tam bylo podstatně méně než žen. Tato situace se Seifertovi velice zamlouvala, sympatické prostředí pomohlo zrestaurovat básníkovu zdraví.

Jednu sobotu koncem krátkého krkonošského indiánského léta, jsme si spolu vyšli do kopců vysoko nad údolí Úpy. Cestou jsme potkávali sestřičky, které žily v blízkém internátu. Řada z nich inspirovala Seiferta k rozmarným veršům. Vzpomínám si, že na jednu atraktivní dívku "ušil" na místě originální verše a to jednu básničku opěvující pravou a druhou básničku opěvující levou nožku hezkého děvčete. Škoda, že se mi ta rozpustilá poesie vykouřila z hlavy.

Na vrchol kopce Cinovce jsme došli po poledni. Hluboko pod námi bylo údolí s léčebnou a proti nám se zvedala mohutná stráň porostlá tmavými krkonošskými smrky, které se táhly do dálky, k úpatí Černé Hory. Zde před námi bylo zakleté tajemství. Napříč celým tmavým svahem kdosi vysázel obrovským písmem jasnou zelení horských modřinů ženské jméno ELEN, tak, že jméno bylo čitelné na vzdálenost mnoha kilometrů. Dlouhou dobu jsem se snažil zjistit, kdo byla Elen a kdo ji vytvořil tento jedinečný památník. Nic jistého jsem se nedozvěděl. Oblast byla až donedávna osídlena Němci, kteří před léty odešli. Všichni byli odsunuti, jen na Elen v černém lese se zapomnělo. Zůstala zde jako ztracená vzpomínka. Záhadné ženské jméno našeho básníka velice zaujalo. Uvažovali jsme jak asi vypadala. Překvapilo mne, že Seifert o ni měl zcela konkrétní představu. Prohlásil: "Bylo ji asi ke třiceti, menší, hezky urostlá, tmavé vlasy, tmavé oči, moc bystrá a pěkně čilá. Prostě taková ženská, že se do ní po uši zamiluješ, očaruje tě tak rychle, že si to ani hned neuvědomíš. Zblázní tě tak, že jsi ji ochoten vše odpustit, nikdy na ni nezapomeš a nakonec ji ještě zapíšeš modřinovým písmem do černého lesa."

Po té se odmlčel, zvažněl, o něčem hluboce uvažoval. Měl jsem pocit, že Elen rozezvučela jednu ze strun básníkových bohatých vzpomínek. Po chvíli tiše pronesl spíše pro sebe než pro někoho jiného:

Čas, který jde a všechno boří,
tichý jak peří nočních sov
má klíče k radosti i hoří,

k úsměvu dívek, pláči vdov

Cestou zpět do údolí Seifert byl nezvykle vážný, moc toho nenamluvil a ani ta děvčata kolem nás jej nezajímala. O něčem stále přemýšlel. Brzy poté odjel. Nikdy jsem se s ním již nesetkal.

Zima tehdy přišla brzo a byla zlá. Trvale sněžilo a pluhy s obtížemi udržovaly přístup do našeho zapadlého údolí. Hlaďové srnky scházely z lesů k zamrzlé řece a občas se objevovaly pod okny léčebny. Mrzlo až jiskřilo. Před vánocemi přišel pohled s Ladovým českým betlémem a veršovaným přáním. Dole v rohu bylo připsáno drobným písmem:

- a pozdravuj Elen v černém lese -

O třech zlých vlčácích

Jan Plavec

Z mých dosavadních životních zkušeností musím bohužel konstatovat, že psi všeobecně a vlčáci speciálně mají na mě z neznámého důvodu spaden. Jsem si samozřejmě vědom toho, že celý náš národ, ač potomci Psohlavců, má se strážnými psy vůbec špatné zkušenosti. (gestapo, útvary Čs. pohraniční stráže, tábory politických vězňů, sklady stavebních materiálů atd).

Už dlouho mi bylo záhadou co je to vůbec za lidi, kteří potřebují mít u nohy šiptarskou obludu, která děsí svět. Co jim kdo udělal? Mlátili je rodiče? Jak se jim jeví svět okolo?

Dnes už to vím. Navštívila mně osoba prodávající životní pojistky. Měla kožené portfolio ze zlatým vlčákem navrchu, kožené holinky s vysokými podpadky, těsnou koženou sukni a pod koženou blůzičkou jsem spatřil ramínko kožené podprsenky. "We shall see!" zavrčela, krutým úsměvem odhalila špičaté řezáky a zapráskala deskami, když jsem odmítl se dát pojistit. Odpochodovala s rázným cvakotem jehel, švihající při tom do holinek jezdeckým bičikem. Po kůži na zádech mi přeběhl mráz..... Kápo !! Dozorkyně ! Dozvěděl jsem se potom, že pěstuje strážní psy pro bezpečnostní orgány. Nahrává si tak

sama vyděšené zákazníky na pojištění.

Ten záporný postoj vlčáků ke mně se projevil již v mém ranném věku. Hrál jsem si jednoho dne, co by citlivý a poznání chtivý chlapec v Komenského ulici, když jsem byl z ničeho nic napaden starým, zdánlivě klidným vlčákem, který procházel okolo předstírající věrnost. Strhl při tom k zemi a vlekl po dlažbě slepého staříka, kterého měl za úkol bezpečně vésti. Navíc, drápy a náhubkem značně poškodil domovní dveře, za které jsem se před ním v poslední chvíli uchýlil. To vše, jen pro nevinné šouchání prutem!

Druhém vlčákovi se podařilo ochutnat mou krev a nebýt to v zimě, při snížené cirkulaci, byl bych tam snad na sněžných pláních Evropy i vykrvácel.

Susoval jsem na lyžích nekontrolovaně (stále ještě co by kluk), rozháněje drůbež, přes nádvoří statku pana Janečka (poslední soukromý zemědělec ve Dvoře), který se rozkládal hned pod příkrým kopcem zvaným "Janečák", když jeho pas, upozorněn kdákáním slepic na vetřelce, vyběhl ze stáje, spleť si mě s komunistou a kousl mě do prdele. Dostal jsem kvůli tomu bolestnou injekci proti vzteklině a od toho zážitku se datuje počátek mého uvědomělého odboje proti komunismu.

Od té doby uplynulo mnoho let. Kousnutí se zahojilo, komunisti zkrachovali a můj vztek na ně polevil. Strachu z vlčáků jsem se však přes svůj tělesný i rozumový růst nebyl schopen zbavit. Citím se proto velice bezpečně zde, na druhé straně světa, v Bohemii, u řeky, kde vím, že alespoň z jedné strany jsem chráněn vodou. Silnice na druhé straně se stará o zvěř napadající mě z onoho směru: Possums, bandicoots, zajáci, kočky a ano... občas i pes! Na plácku jsou tam rozježdění - já přes ně i couvám! Jinak je tu klid a mír. Až nedávno.....!

Můj soused, starý mořský vík stál na můstku své lodi, vysloužilého pilotního člunu "Mathew Flinders" a spolu s brunátným kapitánem rybářské šalupy přivázané vedle sledoval jak jsem z rychle proudící řeky zkušně dovlekl ulovený kmen do svého přístavu. Přivázel jsem ho k ostatním kladám určeným na řezání a zatáhl pramíčku pod stříšku loděnice..... konečně si budu moci dát zaslouženou snídani. Tu však klid rána

nad řekou rozřal úpělivý výkřik dítěte. Krev mi ztuhla v žilách. Byla v tom výkřiku hrozná bolest a smrtelný strach. Zavětril jsem a zaostřil sluch. Tu další výkřik - zoufalé zvolání lidského mláděte v nebezpečí (vím, že to nejsou jehňata sousedky - ta už odrostla). Pochází to z houštin směrem od sousedova domu. Napínám tam zrak. Všiml jsem si před tím, že kapitán měl s sebou malého syna, asi se zatoulal a něco se mu stalo zatímco táta kecá na lodi - tihle chlapi jsou k nezastavení, když si začnou hrát na námořníky. Mají ale psa a ten se o kluka stará - prý je úžasně chránivý, řekla mi dcera, která si s ním chodí hrát. Určitě by přiběhl pro svého pána, jen nepřereagovat, děti pořád volají o pomoc - jako v té pohádce o vlkovi! To by se dospělí zbláznili kdyby měli každé volání brát vážně, pokaždé všeho nechat a hned běžet.... Co však jestli je ten kluk doopravdy v nebezpečí?! Mám náhle vidinu - neštěstí na silnici - dům je hned vedle ní... pes i kluk v tratolišti krve na zemi, řidič ujel! Anebo...! Co jestli ho napadnul nějaký jedovatý tvor - je jaro - vylézají štíři! Mohl by to být i had, zněly ty výkřiky jakoby po štipnutí! Tasmánský "Tiger-snake" je hrozně agresivní a protože dorůstá jen dvou metrů dává přednost útoku na děti. Vidím to strašně, žlutočerně žihané tělo vrhat se na hrdlo ubohého děcka. Měl bych jednat? Je ve mně kus dobrého Samaritána, ale život mě již naučil nehasit co mě nepálí, obzvláště s našimi sousedkou - žhářkou! Možná se teď ale přeorientovala na děti a strká kluka do pece. A je tu další možnost - co jestli ho napadl vlastní pes! Stále o těch případech slyším.... rodinní pejsánci, prý by neuškodili ani mouše (jen listonoše trochu proženou), ulizali by spíš samou láskou k smrti, poslouchají prý pána na slovo..... A sežerou jeho vlastní dítě v kolébce!! Nový a hrozný výkřik, do třetice! Je to skutečně jako v té pohádce, chudák dítě volá o pomoc a já váhám. Měl jsem běžet už na první zavolání. Možná je teď pozdě.

Zručně jsem přivázel pramíčku námořnickým uzlem ke kůlu a bosý, s vyhrnutými nohavicemi skáču z rozběhu na kolo. Jak svatý Jiří jedu tryskem do boje - už vidím, jak stínám hadovi hlavu. Jen aby to ale nebylo něco většího! Sousedka také drží plemenného berana a naproti, přes silnici mají krávu-dojnici. U sousedova domu seskakují za jízdy ze

sedla a v běhu vytrhávám z plotu zašpičatělou tyčku - vpadl jsem na dvůr.

"Nestrachuj se dítě", zvolal jsem povzbudivě, "pomoc je tady! Kde jsi?" Ani jsem to nedomluvil, že dvěti námořnické klubovny se vyřítil ohromný vlčák a jedním skokem mě srazil k zemi. Kopl mě vyletělo z rukou - chráním si jím hrdlo. Pes mě drží tlapou na lopatkách, výhružně vrčí a cení bílé tesáky. Ležím bez pohnutí a ani nedutám. (Kdo ví, jak vlčáci na dutání reagují!)

Ve dveřích se objevil kapitán - táta. Přísně vykřikl: "Muffine, pusť! Už jeď! K noze!" Pes se se zakňučením přilíhl ke svému pánovi, kterému se z druhé strany drží jak klíště jeho kluk. "Neboj se, je to jen štěně. Roste jako z vody, proto je furt nenažraný. Neublížil by ale ani kufeti, on si jen hraje - je to posera."

Postavil jsem se na chvilky se nohy. V nohavicích cítím vlhké teplo, a utírám si pěnu z obličeje. Zřejmě jsem po tom klání nevypadal příliš rytířsky. Kluk začal řvát. "Buď zticha nebo ti ještě jednu přišij!" Pes i kluk se přikrčili a tiše skučí. "Parchant jeden, zlobil! Furt mě tahal, že musím do práce, tak jsem mu dal pár na zadek. Řval jako tur." vysvětluje táta-krotitel. Pes mně i od země stále pozoruje - asi by se rád pánovi zavděčil. Bojím se pohnout. "Já odjedu, když toho psa podržíte", šeptám koutkem úst. Pomalu odvádím kolo ze dvorka, vlasy v tylu mám naježené hrůzou. Teprve za rohem se odvažuji nasednout. Teď rozumím výrazu: být připraven za něco položit život. Netušil bych to v sobě. Jestli ale někdo zavolá "vlčák", tak ať ode mne pomoc neočekává. Sorry!

HABER - PILOT
Pty Limited
PRODUCTION

AUSTRALSKÉ LISTY měsíčník

Vydává: **HABER - PILOT Pty Limited**

A.C.N. 002 830 613

7 Boonah Street

WENTWORTHVILLE

NSW 2145

Tel. (02) 636 1873

Fax. (02) 631 2024

Vedoucí redaktorka:

Jana Haberová a redakční kruh

Názory redakce se nemusí ztotožňovat s obsahem příspěvků.

Uzávěrka dalšího čísla vždy dvacátého každého měsíce.

BANNERMANS

The Solicitors

**Česky mluvící solicitor/ právník a
advokát vám nabízí služby**

Obrat'te se s důvěrou, poradíme vám ve všech
právních otázkách, včetně právních problémů v
České a Slovenské republice.

Vynikající znalost českého a australského práva.

Ceny jsou bezkonkurenční!

Kontaktujte: Vladimír Gazdík

Phone: (02) 891 4677

Fax: (02) 689 3849

Mobile: 015 274 734

Večer: (02) 805 0128

Soboty: (047) 876 336

Bannermans Solicitors - Suite 49/2 O'Connel Street
PARRAMATTA, NSW 2150

NEW AGAIN

PTY LTD

Opravy karoserie, nový lak, vnější i
vnitřní úpravy, odstranění rezu, všechny
modely a druhy aut.

BODY REPAIRS

7 b PERAK St. MONA VALE
telefon: 99 2595

Stěhování nábytku
Sydney - mezistátní - zámoří.
odborně zabalíme,
popřípadě uskladníme,
rozpočet i dobrá rada je zdarma,
pečlivě, spolehlivě, poctivě,
Hovoříme česky a slovensky.

TAX RETURNS

Tim Austin, F.T.I.A.
Registered Tax Agent

Poradíme vám v podnikání,
použijte naši účetní kancelář,
připravujeme daňové přiznání,
domluvíte si schůzku předem.

Další informace:

18 Hughes Ave.

Lawson 2783

Telefon: 047 591 782

Mluvíme česky a anglicky!

ALTMAN GUEST HOUSE

615 Cabbagetree Road,
Williamstown, Port
Stephens, NSW

vám nabízí ubytování ve dvou až
tříložnicových apartmentech

1 noc \$ 99.-

5 nocí \$450.-

7 nocí \$590.-

Pro členy A.L. sleva 20%

Saunu, jízda na koni, tenisové kurty,
bazén se slanou vodou, klid, pohodu a
ještě mnohem víc vám může nabídnout
Port Stephens.
včetně návštěvy vinic a vinných sklípků

Další informace Dalibor nebo Gordana
(049) 65 15 40, mobile 018 49 67 26

Předplatné na **AUSTRALSKÉ LISTY** CENA \$2.60

Jméno _____

Ulice _____

Město _____ Stát _____

P.Code _____ Tel. _____

Vystřihněte a odešlete s poplatkem na

HABER PILOT Pty. Limited

7 BOONAH STREET

WENTWORTHVILLE NSW 2145

Předplatné - zaškrtněte

na půl roku ☐ \$15.60

na celý rok ☐ \$31.20

Shop 6, 176 Commercial Road, Prahran 3181

Ph. (03) 510 8717, (03) 510 2474

A.H. (03) 801 2796 Fax (03) 510 2482

Lic. No. 31446

ZAŘÍDÍME:

*Vaše cesty do celého světa.
Návštěvy z České i Slovenské republiky.
Cesty kolem světa. Ubytování, půjčování aut.
EURORAIL- vlakem po Evropě.
Cesty lodí, autobusové zájezdy.
Cestování po Austrálii a další.*

AUSTRALSKÉ LISTY
JEJICH BUDOUCNOST JE NA VÁS

ČTĚTE
PODPORUJTE
ODEBÍREJTE

LUBA SUSTEK

LUST NOMINEES P/L TRADING
AS PAINT SPOT
DISTRIBUTORS OF PAINT
AND PAINTERS' SUPPLIES

Ph: 557 4109, 557 2863
Fax: 557 4924

378 Centre Rd, Bentleigh 3204

BENTLEIGH PAINT SPOT

**Chcete vymalovat dům,
zkrášlit byt?
Využijte služeb české firmy,
která nabízí všechny služby
pro malíře,
spolu s radou odborníků.
volejte: 03 557 4109, 03 557 2863**

APPLIED COMPUTER SYSTEMS (Australia)

Nabízíme systémové řešení pro vaši

(viz obel)

MULTIMEDIA

Capture video in real-time to your hard disk. Editing with special effects and sound. Playback under Windows in true colours. Full motion CD video playback.

TV-VIDEO

Live TV on your PC. Capture single frame at 320 x 240. Tinting or photo retouching. Full motion sequencer. Record to tape in S-VHS quality.

VIDEO-PRO

Linear or nonlinear editing. Quality of output up to Betacam. Time code for single frame accuracy. Adjustable compression digital recording.

CZECHOSLOVAK

AIRLINES

FLY OK FLY ČSA

**POHODLNÁ CESTA DO
PRAHY A EVROPY
S VÝBORNÝM SPOJENÍM ZE
SINGAPURU A BANGKOKU
ZASTÁVKA V HONG KONGU MOŽNÁ**

Kontaktujte naše cestovní kanceláře nebo přímo:

**CZECHOSLOVAK
AIRLINES**

Suite 809, AUSTRALIA SQUARE TOWER, SYDNEY
P.O. BOX 11110, AUSTRALIA SQUARE, NSW 2000
TELEPHONE: 247 6196 FACSIMILE: 232 1713